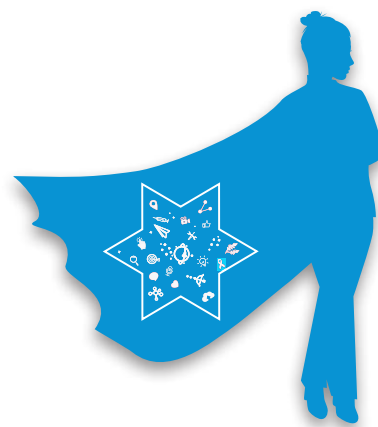

עדי בן ישי לוי
צילום: פלג אלקלעי

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

"אב שאיבד את בנו התקשר לספר על השוקולד שאהב

מפרוץ המלחמה עשרות בקשות יוצאות דופן זרמו לצוות השירות המנוהל על ידי עדי בן ישי לוי, מנהלת השירות בשטראוס. משפחות שיקיריהן נפלו, נרצחו, נחטפו או נפצעו ורק ביקשו לספר עד כמה שוקולד או חטיף היו חלק משמעותי וזיכרון מתוק מאהוביהן. בחברה נרתמו מיד להנצחת הגיבורים והגיבורות שלנו

- בחסות קבוצת שטראוס -

עדי בן ישי לוי (46), תושבת הוד השרון ואמם של נועם (8) ועמית (11), אחראית על מערך השירות בקבוצת שטראוס, מאמינה שהיעוד שלה הוא לתת שירות אחר. מפרוץ המלחמה המשפט הזה קיבל משמעות מחזקת כשהחלו להגיע פניות של משפחות חללים ופצועים. לכל אחת מהן נענתה בהתמסרות מלאה ורגישות: "גילינו את החזק והכוח של המותגים שלנו בזיכרונות וברגעים המשמעותיים ביותר של חיי המשפחות בישראל".

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?
"התערורתי לקולות האזעקה. בהתחלה חשבנו שזו אזעקת אש, אבל מהר מאוד הבנו מה קורה, הערנו את הילדים ונכנסנו לממ"ד. ככל שהשעות עברו התחלנו להבין את גודל האירוע. עד היום אני לא בטוחה שאנחנו באמת מעכלים מה קרה שם".
מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"בחייים האישיים הדברים לא השתנו בהרבה, אבל אני הרבה פחות בבית, אלה המילואים שלי. תמיד עסקתי בשירות והקו המנוחה במוקד שלנו היה 'תעניקו את השירות לאדם שמעבר לקו כאילו הוא בן משפחה שלך ואתה מבין לגמרי את המהות והסיבה לפנייה שלי'. עכשיו זה שילש את עצמו. מאז פרוץ המלחמה השירות שלנו מוגע ממקומות כל כך עמוקים של הזדהות. בחודשים האחרונים היא מתמודדת עם בקשות ופניות שונות מבעבר. "כונתי שירות לא הייתה לנו פריבילגיה לעצור ולו לרגע, כבר ביום ראשון (8.10) פתחנו משמרת כרגיל. במוקד השירות ההתמודדות בתקופת המלחמה מלווה גם באתגרים פנימיים, נציגים מגויסים, משפחות שהתפנו מביתם, מוקד השירות שלנו נמצא בכרמיאל ועובדי המוקד נמצאים בכל ישובי הצפון. עובדים שאיבדו חברים

קרובים ומשפחה. אל מול כל המורכבות האישית - כל יום מוקד השירות נפתח והיינו זמינים לקבלת פניות בכל הנושאים ובמגוון הערכים. בימים הראשונים, המדינה הייתה בשוק, וגם את המוקד שלנו זה פגש, אבל ככל שהתמנה התבהרה, התחילו להגיע בקשות חריגות, פניות רגישות וקורעות לב".

מה השתנה באופי הפניות?

"הייתה למשל אם שהתקשרה וסיפרה: 'רק רציתי לשתף שהבן שלי חוזר פצוע ומה שהיה בתיק שלו שנותר בסנק זה הבפלות שלכם ותפילין, ואני חושבת שזה מה שמר עלי'. בלי בקשה מיוחדת, רק לשתף. התחילו להגיע מאות בקשות לתרומות - לשמח ילדים מפונים כי המוצרים שלנו באמת עושים שמח בלב, וגם בקשות להנצחה. בדרך כלל ממשפחה או אנשים שעדיין יושבים שבעה. אם שכולה שבחרה להתקשר ולספר: 'הבן שלי כל כך אהב 'רבע לשבע' ואני רוצה לקנות 200 חבילות ולהקדיש לפלוגה שלו'".

מה עושים עם בקשות כאלה?

"כל בקשה אנחנו לוקחים לאקסטרים ועושים מהדורות מיוחדות. יש לי פינה במשרד לכל החיילים המדהימים שהנצחנו. על גבינת סקי, על עד חצות, על רבע לשבע, על בקבוקי פרו. אחת הבקשות הייתה ממשפחתו של רס"ן עידו יהושע ז"ל מפקד כוח שלדג שנופל בקרב לכיבוש אוגדת עזה. הוא אהב מאוד את עולם הספורט והתנועה והיה משועל על משקה חלבון פרו קפה. למשפחה היה ברור שככה צריך לזכור אותו. יצרו בקבוקים מיוחדים עם הקדשה ותמונה ונתנו למשפחה מאות בקבוקים. כמוכן לא בתשלום, ולא לשיווק. זו מחווה של שטראוס. עם כל פנייה כזו אנחנו יושבים עם המשפחה וחושבים איך נכון להנציח, על איזה מוצר, מה ירצו שונתוב. מגייסים לשם כך, אנשי שיווק ואת

כל המפעל, כולל לעצור מכונות במיוחד. נותנים מענה מדויק לכל משפחה".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מפרוץ המלחמה?

"בסופו של דבר נותני השירות שלנו הם נציגים, שהם עצמם צעירים, חלקם אחרי צבא. הם תמיד היו רגישים וקשובים אבל פה קפצנו 20 מדרגות. הם נכנסו לסיטואציה שקשה גם לאדם מבוגר היה צריך להתוות דרך, להיות שם בשבילם, לתת להם מקום גם לפרוק, כדי שיוכלו להכיל ולא ייקחו את הסיפורים הביתה".

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?

"מה שיפה בשטראוס זה שלמרות שלא התכוננו לכל הפניות והבקשות האלה, הייתה רגישות יוצאת דופן. הארגון התגייס כולו, ונתנו לי יד חופשית לעזור. אף אחד לא באמת יכול לעמוד בפני משפחה שכולה, אם לכן חטוף או משפחות מפונים. הייתה לנו למשל בקשה מתוקה מאמא שהיא ובעלה לא עובדים ופנו למלון בחיפה. היא אמרה שהיא לא יודעת למה היא פונה אלינו ומה אפשר לעשות, אבל לבת שלה יש יום הולדת 4 והיא מאוד אוהבת

חד קרן. אנחנו לא חנות צעצועים, אבל הכנו לה חבילה ענקית של ממתקים וקנינו בובת חד קרן להוסיף לחבילה, אחר כך קיבלנו סרטון כל כך מרגש שבו הילדה מתרגשת ומודה על המתנות, וזה ממש נתן לי אוויר לנשימה".

יש רגע אחד שנחקק בזיכרוןך?

"באחת המשמרות במוקד בכרמיאל פתאום התקשר אבא שאיבד את הבן שלו. הוא רק רצה לספר לנו על השוקולד שאהב- שוקולד פרה. תוך כדי שיחה הוא והנציג בוכים יחד. מדהים כמה אוכל מעורר רגשות עמוקים ומחבר אנשים לזיכרונות, למקומות ולרגעים אישיים ומשמעותיים בחיים".

איזה דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?

"אני חושבת שהפתעתי את עצמי ביכולת ההכלה שלי וגם בחשיבה מחוץ לקופסה במצבים רגישים".

איזה מסר אופטימי את מעבירה אל עצמך

ואל הסובבים אותך בתקופה המורכבת הזו?
"בסוף אנחנו עם חזק ורק ביחד ננצח. הכל אפשרי".

רצון להנציח את האהוב

שירות הלקוחות של שטראוס מורכב מכ-50 נותני שירות ממוקדי לקוח אשר עונים על מגוון פניות וערוצים לכלל מותגי שטראוס האהובים. ה"אני מאמין" הוא שירות אישי, רגיש, מותאם שמייצר אצל הלקוחות חיבור למוטג ובעל ערך.

מפרוץ המלחמה יותר מתמיד - מאז 7.10 התקבלו במוקד מאות בקשות בכל מדיה אפשרית: חיילים מקו האש, משפחות שפונות מבתיים, משפחות חטופים, נעדרים, פצועים ומשפחות שכולות לכל אלו מכנה משותף, רצון להנציח את יקיריהם ולזכות בעוד רגע אחד של ביחד.

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

יד מרדכי הוכרז כשטח צבאי סגור מיד עם פרוץ המלחמה

אורינה טובול
צילום: ניצן ישראלי

חילוץ הסחורה מתוך המפעל כשבוע לאחר ה-7/10, הדאגה לעובדים, הביקור בבארי ושכנוע אנשי מקצוע להיכנס לעבוד במפעל שהוכרז כשטח צבאי סגור. אורינה טובול, מנהלת מפעל יד מרדכי בראיון אישי מספרת על הרגעים הזכורים ביותר מחודשי המלחמה

- בחסות קבוצת שטראוס -

כשהמלחמה פרצה, אורינה טובול (45) מנהלת מפעל יד מרדכי בשדרות, הבינה שצריך לחשוב ומהר בכל הנוגע למפעל שבו היו סחורות מוכנות לשיווק (דבש ושמן זית). "שבוע לאחר פרוץ המלחמה הבנו שהאירוע מתמשך ולא הולך להסתיים בקרוב וצריך לחשוב איך מוציאים את הסחורות. נעזרנו בכיתת כוננות מהקיבוץ עם רישיון מלגה, הצבא אישר כניסה של משאיות ואני הגעתי ביחד עם אנשי הביטחון של שטראוס וכן בכוחות משותפים חילצו ארבע משאיות עמוסות בסחורה שיצאו למחסנים הממוקמים במרכז הארץ".

אורינה היא אחת הנשים הגיבורות של שטראוס ששומרת על העורף הישראלי חזק!

כיצד חווית את ה-7.10?
"הייתי בבית בן יבנה עם המשפחה - בעלי אייל והילדים עידו, נועם ועמית. התעוררנו לאזעקות, האזעקות לא זרחת לנו אבל הרציפות שלהן הייתה חריגה, מהר מאוד הבנו שיש סיטואציה אחרת. התחלתי ליצור קשר עם העובדים שלי שגרים בעוטף ולאורך כל היום בדקנו מה המצב שלהם ומי צריך עזרה בחילוץ. יד מרדכי הוכרז כשטח צבאי סגור מיד עם פרוץ המלחמה, הגישה למפעל לא הייתה אפשרית והעיסוק המרכזי היה בעובדים אשר מתגוררים באזורי שדרות, אשקלון, נתיבות ובעוטף. רצינו לתת להם מענה ועזרו בכל מה שיכולנו".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"תמיד ידעתי שאני בן אדם של אנשים, הסיטואציה הזו הבהירה לי עד כמה אנשים חשובים לי ובעיקר מי שבאחריותי המקצועית והאישית. אני לא מרגישה שינוי מהותי בחיי אלא רק בחודשיים שלאחר המלחמה שאז הסתובבתי בכל הארץ

הצבאית המוגברת, ובסוף הם השתכנעו והגיעו".
יש דברים שגילית בעצמך ולא ידעת?
"החיבור והאחריות לאנשים והרצון לעשייה. ידעתי שזה קיים אצלי, אבל לא ידעתי עד כמה זה מערבי".
איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"בתקופות של חוסר וודאות וקושי, העשייה מפקסת ועוזרת לשמור על יציבות".

כשידיברתי אתו הוא הסביר לי שהטכנאים חוששים להגיע. הייתי צריכה את השיחות שלהם בדחופות ולא יכולתי לדחות את הביקור לזמן מאוחר יותר, דווקא בסיטואציה הזו מאוד הבנתי אותם, לא היה לי כעס כלפיהם, הבנתי שעל מנת שהם יגיעו אני צריכה לשוחח איתם - הסברתי שהם ינסו עם רכב משוריין, שיש ממד"ם בכל אזורי המפעל במידה ותהיה אזעקה, הסברתי על הנוכחות

וביקרתי כל אחד ואחת מהעובדים שלי כדי לעודד אותם, כמובן עם מארז חטיפים ענק שנשלח מהחברה".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מאז פרוץ המלחמה?

"באופן סימבולי, חודש בדיוק מפרוץ המלחמה הפעלנו את המפעל מחדש. זה היה תהליך לא פשוט, המפעל נמצא עדיין בשטח צבאי סגור והאופרציה של פתיחת המפעל חייבה תיאום מול הצבא וליווי של צוות הכוננות של קיבוץ יד מרדכי, רוב העובדים חזרו לעבודה במפעל. רוב המנהלים שלי מפונים וזה הצריך ממני גמישות רבה בתפקיד - בין היתר, למלא את מקומם של מי שחסי, לעמוד ביעדים ולהיות כתף תומכת עבור מי שמגיע".

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"בכל מובן. צוות ההנהלה של יד מרדכי נרתמו בכל עניין לטובת העובדים: בשיחות מוראליות, בעזרה מקצועית, מענה לכל שאלה שמתעוררת, ההנהלה דאגה לצייר את העובדים שנמצאים במפעל בכל שבע ותנועה להם חבילות משתנות ומפנקות לשישי שבת כמו - חלות, מתוקים, פיצוחים ועוד".

רגע אחד שנוחק בזיכרון מהחודשים האחרונים

"התקופה רצופה ברגעים מיוחדים, מפחידים, מרגשים, מלחצים, ממש כל קשת הרגשות אבל זכורים לי שניים:

רגע ראשון - צוות ההנהלה של המפעל ואני הצטרפנו לכיתת כוננות של קיבוץ יד מרדכי לסירור בקיבוץ בארי שנחרב. חוויתי את כל האירוע כמו כולם מהטלוויזיה ומהסרטונים אבל כשנסעתי פיזית לשם בדרך לקיבוץ התהפכה לי את הבטן, לא האמנתי שאני נמצאת במקום שבו טבחו ונרצחו אנשים, זה היה רגע שלא אשכח.

הרגע השני התרחש במהלך דצמבר. הייתי צריכה ספק שיוע למפעל לתקן מספר דברים,

החל מ-1936!

8 עובדות על מפעל יד מרדכי שלא ידעתם

1. מפעל יד מרדכי אשר שייך בשותפות לשטראוס ולקיבוץ יד מרדכי נמצא בקיבוץ באזור הנגב הדרומי, חזר לפעילות כחודש בדיוק אחרי תחילת המלחמה, כארבעה חודשים הקיבוץ היה שטח צבאי סגור.
2. במפעל מייצרים שמן זית ודבש.
3. מכוורת יד מרדכי, בשותפות עם שטראוס, היא מחלוצות הדבש בישראל ומהיצרניות המובילות של מוצרי מזון מהטבע.
4. המכוורת החלה לפעול כבר ב-1936, אז למדו מייסדי הקיבוץ את רזי הדבוראות מחיילים אוסטרים ובריטים ששהו בארץ.
5. במהרה הפך ענף הדבוראות לענף העיקרי של הקיבוץ ובהמשך הופץ הדבש הטהור לרחבי המדינה שבדרך.
6. ביחד עם המדינה גדל היקף הפעילות והמכוורת הקטנה שהחלה את דרכה עם 2 עובדות בלבד, הפכה למותג מוכר המתמחה בשיווק ופיתוח מוצרים וייצור של מוצרי דבש.
7. במהלך התפתחותה נוספו עוד תחומים רבים ומגוונים ועדיין האידיאל והחזון נשארו זהים: להגיש ללקוחותיה את כל הטוב שבטבע, בסטנדרטים הגבוהים ביותר בכל מגוון המוצרים.
8. נכון ל-2023, יש 57% נשים, מתוך כלל עובדי יד מרדכי.

תמר בשדה
תותים
צילום: עדן
חלפה פישלביץ

הרגשתי שיש לי למה לקום בבוקר

עם פרוץ המלחמה, הטלפון של תמר יהל, מנהלת קשרי הקהילה בשטראוס, לא הפסיק לצלצל "בחודשי המלחמה הראשונים עבדתי ללא הפסקה מהבוקר ועד הלילה, כדי לנסות לתת מענה דרך תרומות והתנדבות לכל הפניות שקיבלנו". סיפורה של גיבורה בעורף

וודאות אני יודעת להיות ממוקדת מטרה ולפעול".
איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"אני חושבת שהתקופה האימה הזו תשאיר לנו שתי מתנות חשובות- הראשונה, היא ההבנה בחשיבות ובמצומה של החברה האזרחית ושל שיתופי פעולה של הזירה האזרחית עם המגזר הפרטי. המתנה השנייה היא שהגענו לנקודה שהכל על השולחן ולא ניתן יותר להתעלם גם מהיחסים שלנו עם הפלסטינים, וגם מהיחסים בין קבוצות שונות בתוך החברה. אני מאמינה שלאחר המלחמה ישראל תהיה חייבת לעבוד בלמצוא פתרונות אחי טווח לשתי הסוגיות האלו וזה יוביל אותנו לחברה ישראלית חזקה ובריאה יותר".

נמונתי מלקרוא סיפורים ותיאורים על מעשי הטבח והחטיפות. ואז נפגשנו עם דניאל אלזני פנים מול פנים, באולם קטן, ושמוענו ממונה לפרטים מה עבר עליה ב-7.10 ובתקופת השב. קיבלתי בבום את כל מה שניסיתי להמנע ממנו. הרגשתי שאני שומעת עדות מהשואה שמספרת אותה אישה בת גילי, שעומדת מולי ממש. אני יודעת שהעוצמה הנפשית והאומץ שלה יישארו איתי כל חיי. אני גאה בזה שהסיוע השוטף שלנו למטה המשפחות נותן להם תשתית וכוח להמשיך במאבק להחזרת החטופים".
דברים שגילת בעצמך ולא ידעת
"התחזקתי אצלי ההבנה שעשייה אינטנסיבית שומרת על בריאותי הנפשית, שהצורך שלי בשגרה ובעשייה מתמדת הוא דרמטי ושגם ברגעי משבר וחוסר

חדשות שיעזרו לנו לתרום בקנה מידה גדול יותר העבודה שלי נהייתה חיובית ובהולה בצורה שלא הייתה בעבר. בחודשי המלחמה הראשונים עבדתי ללא הפסקה מהבוקר ועד הלילה, כדי לנסות לתת מענה דרך תרומות והתנדבות לכל הפניות שקיבלנו. חברנו לארנון גדלים, עם מערכי לוגיסטיקה והפצה שנתנו סיוע נרחב כמו 'לתת', 'החברה למתנסים', 'התנועה הקיבוצית' ויצרנו ביחד פרויקטים ייעודיים. למשל, עד היום אנחנו תומכים במאבק משפחות החטופים דרך תרומות שוטפות למטה החטופים, קיימנו ימי התנדבות לסיוע לחקלאות, ארנו וחילקו 23,000 מארזים למשפחות מפונות".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מאז פרוץ המלחמה

"האתגרים העיקריים- להתאים את התוכניות השוטפות שלנו למצב הנוכחי ולהמשיך לקדם אותם לצד הפרויקטים החדשים שנוכסו בחירום. מעבר לפעילות שוטפת יש לו מגוון רחב של פרויקטים שעוסקים בקידום שוויון הזדמנויות לקהילות מגוונות, קידום שוויון מגדרי ומונהיגות של נשים, חינוך ביטחון תזונתי לצד צמצום בזבוז מזון ועוד. כל הנושאים האלו דרשו פתרונות חדשים כדי להמשיך לקדם אותם לצד עומס הפעילות בחירום שעלה באופן דרמטי. כדי להמשיך להחזיק את הכל ביחד, הצלחנו לרתום הרבה מתנדבים שעוזרים להפעיל את התוכניות השונות.

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"אני חושבת שהתמיכה הגדולה ביותר הייתה באפשרות לתת לי גב ותמיכה כדי לפעול ולסייע עם תרומות והתנדבות בקנה מידה ענק. היכולת לסייע ולקדם עשיית טוב בתוך תקופה כל כך מדכאת וסטגטיבית, ממש הצילה אותי ברמה הנפשית. הרגשתי שיש לי למה לקום בבוקר, שיש לי יכולת וכוחות לעזור ולהגיע למאות אלפי אנשים עם המוצרים ועם הפעילויות שלנו ולהקל עליהם, לשמח אותם. דרך העבודה שלי, בשיתוף של שותפים רבים בתוך וחוץ לארגון נתנו מענה למאות בקשות לסיוע ותחומה. זו זכות גדולה שמילאה אותי במשמעות ושייכות ולא נתנה לי לשקוע בדיכאון וחוסר אונים".

רגע אחד שנחקק בזיכרוןך מהחודשים האחרונים
"במסגרת ביקור במטה משפחות החטופים פגשנו את החטופה שחזרה דניאל אלזני. מתחילת המלחמה

- בחסות קבוצת שטראוס -

תמר יהל (37) מנהלת קשרי קהילה בשטראוס, נשואה לעינב ואמא לרות (10) וגור (7) מתגוררת בחולון, עובדת בשטראוס כשנתיים וחצי כאחראית על הקשר של שטראוס עם הקהילה שמסביבה.

ספרי על העבודה שלך

"אני מנהלת את שיתופי הפעולה של שטראוס עם ארגונים חברתיים לקידום מטרות חברתיות, את תחום ההתנדבות בחברה, התרומות, ועובדת עם מותגי שטראוס השונים כדי לרתום את הפלטפורמות השיווקיות שלנו לקידום אג'נדות חברתיות שמתכתבות עם ליבת העשייה שלנו".

כיצד חווית את ה-7.10?

"האזעקות העירו אותנו בשבת בבוקר, רצנו לחדר המדרגות עם הילדים. היינו בסטוח שמדובר באזעקות שווא, ובהמשך שמדובר במבצע קצר שיחלוף תוך יום-יומיים כפי שחווינו בעבר. לא האמנו שמדובר באירוע בסדר גודל כזה. כדי לשמור על הביטחון האישי של המשפחה שלנו עברנו לשבועיים לאבא של עינב שגר בראש העין, שיש לו ממו"ד ומרחב גדול יותר בבית שיאפשר לנו להיות ביותר רווחה בימים האלו. כבר בצהריים של היום הזה הבנתי שזה הולכת להיות תקופה קריטית בתפקיד שלי בשטראוס ושהרבה מונח על כתפיי, והתחלתי להרים טלפונים, למפות את הצרכים ולהתחיל להבין מה התפקיד שלנו בשטראוס, כחברת מזון ישראלית משמעותית, בתוך המערכה הזו שמתקיימת כעת".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה

"עם תחילת המלחמה, לצד השמירה על ההמשכיות העסקית של שטראוס, החברה החליטה שהיא עושה כל מה שהיא יכולה כדי לסייע באמצעים שלה לאור המצב. על התחום הזה אני הייתי אמונה. התחלנו עם מיפוי קהלי היעד, והבנו שבשלב הראשון אנחנו צריכים לנסות לסייע ככל שניתן באמצעות המוצרים שלנו לכוחות הביטחון ולמשפחות המפונות". מאותה השבת ולמשך חודשים הטלפון שלה לא הפסיק לצלצל עם פניות לבקשות עזרה. "הבנו שצריך להקים תשתיות

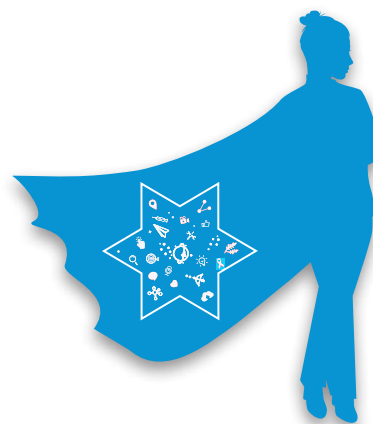
פעילות שטראוס במלחמה

עם תחילת המלחמה היה לשטראוס חשוב להבין מהי הדרך הנכונה ביותר לסייע. לאחר מיפוי ראשוני של הצרכים, הוגדרו שני קהלי יעד עיקריים: משפחות מפונות וכוחות הביטחון.

- נארוז והופצו על-ידי עובדים מתנדבים 23,000 חבילות עידוד משפחתיות ממוצרי שטראוס למלונות המפונים.
- ערכות מילואימניקים: חולקו 450 חבילות ליחידות מילואים בכל רחבי הארץ עם מוצרים האהובים על החיילים (קפה טורקי, תפוצ'פס, חטיפי אנרגיה ועוגיות).
- הוקמה סיירת עידוד שהגיעה לכ-60 נקודות של לוחמים או משפחות מפונות, עם המוצרים של שטראוס, בהשתתפות אמונים במטרה לשמח ולעורר תקווה.
- חולקו 4,000 בקבוקים רב פעמיים והותקנו 225 ברי מים בתרומה לרווחת המשפחות המפונות ואנשי וגשות כוחות הביטחון.
- קיימו עשרות ימי התנדבות עם הקהילות המקומיות בכל רחבי הארץ, בדגש על מרכז המפונים הגדול ביותר באילת.
- הנהלת הקבוצה עם גורמי המקצוע בחרה בנושא שיקום החקלאות בעוטף עזה וסיוע לחקלאים עם חזרתם לשדות כנושא דגל שילווה את החברה בשנה הקרובה. במסגרת נושא זה, עובדי החברה התנדבו כ-1,000 שעות בעבודה חקלאית במשך 20 ימים, חולקו שוברים בסך מאות אלפי שקלים לחקלאים לקניית מוצרי שטראוס כמענה ראשונה והוקמה קן ייעודית לסיוע לחקלאים בשיתוף עם לקט ישראל.

אלין לוגסי
צילום: פרטי

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

היו לנו נפילות בשכונה, הבניין רעד והילדים רעדו בידיים שלי

אלין לוגסי טכנולוגית דבש במפעל יד מרדכי, עברה עם הילדים מאשקלון לאחותה בירושלים כשפרצה המלחמה ובעלה גויס. אחרי שלושה שבועות היא חזרה הבייתה וניסתה לייצר שיגרה חדשה תוך שילוב של עבודה ותעסוקה עם הילדים

מאוד זקוקה לזה ואני מאוד מודה לה על כך, אך היינו 2 משפחות בדירת שלושה חדרים והיה מאוד לא פשוט".
דברים שוילת בעצמך ולא ידעת
"פיתחתי סבלנות יותר והתחלתי אצלי ההבנה שהכל יכול להשתנות ברגע אחד ושום דבר לא מובן מאלי".
איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"לא לאבד תקווה, בסוף החיים חזקים יותר מהכל ואנחנו נחזור להיות מה שהיינו".

קיבלתי טלפונים, הודעות אסמסים, שיחות זום עם ההנהלה כדי לבדוק שאנחנו בסדר. קיבלתי מארחים של שטראוס במשלוח הבייתה, ביקרו אותי בבית כולל הגעה של מנהלת המפעל, זה מאוד מחמם את הלב, מעודד וממלא מוטיבציה כשאתה יודע שחושבים עליך ודואגים לך, שיש מישהו מאחוריך".
רגע אחד שנחקק בזכרון מהחודשים האחרונים
"הרגע שנחקק בזכרוננו הוא התקופה בה שהינו בירושלים אצל אחותי. מצד אחד היא מאוד עזרה לי, פתחה לי עברו את ביתה בתקופה כשהייתי

למשפחה בתל אביב, אך, ביציאה מהבית תקף אותי פחד, לא ידעתי אם עדיף להישאר או לנוסע, אחרי שעה של התלבטויות כשאני והילדים כבר באוסו עצמו החלטתי לחזור הבייתה. ישנתי עוד לילה בבית, לילה מלא בחרדה לגורלנו, לגורל המדינה! אחרי יום נוסף, כשהבנתי שהמצב לא משתפר, החלטתי לנוסע לאחותי שמתגוררת בירושלים. נסעתי אליה, שהינו גרו אצלה 3 שבועות, כאשר בשבוע הראשון לא העזתי לצאת מפתח הדלת. לאחר כחודש ימים, חזרנו הביתה לאשקלון. בעלי השתחרר ממילואים לפני מספר ימים".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה
"קודם כל בעבודה. המפעל היה סגור במשך חודש שלם כי הקיבוץ הוכרז כשטח צבאי סגור כשהמפעל חזר לעבוד עבדתי מהבית באשקלון, עד כמה שיכולתי. כל זמן שהילדים היו בלי מסגרות זה מאוד הקשה ולכן לא יכולתי לחזור פיזית לעבודה. אחרי חודשיים המסגרות לילדים חזרו ובהדרגה גם אני חזרתי לעבוד באופן מלא. בחיים האישיים הייתה מורכבות של חוסר מסגרות, שהייה ממושכת בבית עם הילדים, אין לאן ללכת, אין לאן לצאת, בעל מגוייס. היה קשה מאוד".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מאז פרץ המלחמה (בעבודה ובאישי)
"אני יכולה להגיד שפחות או יותר חזרנו לשגרה. בהתחלה היה האתגר של השילוב בין העבודה לבית, בשילוב בעל מגוייס, כשאין עם מי לחלוק את הנוטל, את הפחדים, אין עם מי לדבר בערב על כוס קפה ולנהל שיחה. כל כולי הייתי סביב הילדים וכמובן תמיד מקום הפחד שהמצב רק ילך ויחמיר".

איצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"קודם כל אפשרו לעבוד מרחוק וכל זמן שצריך הייתה הכלה והבנה אמיתית, הייתה הבנה שאני עם ילדים ושבעלי במילואים, שכל הנוטל עלי ואין מישהו אחר. נתנו לי את כל הזמן שהייתי צריכה כדי להתאפס ולהתאקלם למצב החדש. זה נתן לי מוטיבציה לחזור לעבודה, למרות שלילדים לא היו מסגרות, בכל זמן שיכולתי להגיע לעבודה, הגעתי. לאורך כל התקופה,

- בחסות קבוצת שטראוס -

אלין לוגסי עובדת תשע שנים במפעל יד מרדכי בטכנולוגית דבש. על הדרך לעבודה הייחודית היא משתפת: "למדתי ביו-טכנולוגיה באוניברסיטת אילן וכשסיימתי השתלכתי בעבודה ביד מרדכי. במסגרת התפקיד שלי אני אחראית על יצירת אחידות בטעמים של הדבש, כלומר: אני מקבלת ממודלי הדבש, דבש בטעמים שונים בהתאם למה שיש בטבע, ואני יוצרת בלנד שיתאים בטעמו הסופי למה שהצרכן הישראלי אוהב ומכיר". לוגסי, נשואה לשלומי פלוס שלושה ילדים (איתמר, שיר והדר), מתגוררת באשקלון.

איצד חווית את ה-10?

"זה היה יום קשות. אני ובעלי שלומי, היינו בבית עם הילדים (איתמר, שיר והדר) והתכונו לנוסע אל אמא שלי לארחת בוקר. המציאות העבירה אותנו לבוקר שונה מהתכנון. התחילו אזהרות שלא הפסיקו שעות ארוכות, כולנו נכנסנו מיד למצב "ד" וכמעט שלא יצאנו מסמו לאורך כל היום. בין ההפוגות, הדלקנו טלוויזיה בכדי להתעדכן במתרחש, כדיעבד אני יכולה להגיד שלא הבנתי ולא עיכלתי את מה שאני רואה. אני זוכרת את התמונה מהמרפסת שלי - 10-12 מוקדים של נפילות טילים בשכונות מסביבי. היו לנו נפילות בשכונה, הבניין רעד והילדים רעדו בידיים שלי. את הלילה העברנו במצב "ד". באמצע הלילה התקשרו לבעלי - צו 8 למילואים! הייתי בחרדה של ממש, לא באמת עיכלנו מה קורה, לא עיכלנו שבאמת פרצה מלחמה! גם כשראיו את הסרטונים של המחבלים, לא האמנתי שזה אמיתי ושזו המציאות. ביום ראשון לפנות בוקר בעלי גויס למילואים. כמובן שדאגתי מאוד, לא ידעתי מה יהיה איתי ועם הילדים וכמובן שדאגתי גם לו. הייתי מחוברת בלי הפסקה לטלוויזיה ולחדשות. לא אכלתי ימים.

ביום שלישי כבר חשבתי לצאת מהעיר לא ידעתי לאן, ומה לארוז ולכמה זמן, ברמה הכי בסיסית, בסופו של דבר, ארוזתי דברים לחודש. תכננו לנוסע

החל מ-1936!

8 עובדות על מפעל יד מרדכי שלא ידעתם

- 1. מפעל יד מרדכי** אשר שייך בשותפות לשטראוס ולקיבוץ יד מרדכי נמצא בקיבוץ שבאזור הנגב הדרומי, חזר לפעילות כחודש בדיוק אחרי תחילת המלחמה, כארבעה חודשים הקיבוץ היה שטח צבאי סגור.
- 2. במפעל מייצרים שמן זית ודבש.**
- 3. מכונות יד מרדכי**, בשותפות עם שטראוס, היא מחלוצות הדבש בישראל ומהיצרניות המובילות של מוצרי מזון מהטבע.
- 4. המכונות החלה לפעול כבר ב-1936**, אז למדו מייסדי הקיבוץ את רזי הדבוראות מחיילים אוסטרים ובריטים ששהו בארץ.
- 5. במהרה הפך ענף הדבוראות לענף העיקרי של הקיבוץ** ובהמשך הופך הדבש הטהור לרחבי המדינה שבדרך.
- 6. ביחד עם המדינה גדל היקף הפעילות והמכונות הקטנה שהחלה את דרכה עם 2 עובדות בלבד, הפכה למותג מוכר המתמחה בשיווק ופיתוח מוצרים וייצור של מוצרי דבש.**
- 7. במהלך התפתחותה נוספו עוד תחומים רבים ומגוונים ועדיין האידיאל והחזון נשארו זהים:** להגיש ללקוחותיה את כל הטוב שבטבע, בסטנדרטים הגבוהים ביותר בכל מגוון המוצרים.
- 8. נכון ל-2023, יש 57% נשים, מתוך כלל עובדי יד מרדכי.**

כשחזרתי לעבודה ראיתי אנשים שבאו לעבוד עם אש בעיניים

אתי עם החברים בעבודה פרטי: צילום

מהיום הראשון למלחמה העיסוק בעובדים ובעבודה, גרם לאתי איינאו מאשקלון לא לשקוע בחדשות ובמה שנעשה במדינה, היא הופתעה לגלות שרבים חשים כמוה וברגע שהתאפשר, העובדים נהרו לעבודה עם חיוך על הפנים

- בחסות קבוצת שטראוס -

אתי איינאו, מאשקלון, מנהלת סביבת עבודה במפעל המלחים של שטראוס בשדרות, עובדת 11 שנים בחברה "עבדתי במגוון תפקידים, התחלתי בתפקיד מלקטת, שמטרתו ניהול הזמנות מול הספקים, איסוף המוצרים, וידוא הכמות שלהם, ספקים לדוגמה: סופרים, חנויות נוחות ועוד לקוחות גדולים. לאחר מכן עברתי לתפקיד מנהלת צוות באתר ליקוט שבו ניהלתי צוות עובדים המורכב ממחסנאים, מלקטים, מלגוזנים, מתפעלים תוך שמירה על רמת שרות ומקצועיות גבוהה וניהול הממשקים הפנים ארגוניים, כיום אני עובדת כמנהלת סביבת עבודה, כלומר אני אחראית על הארחות, הסעדה, שירותי ויקוין, ספקים לכל העובדים בלוגיסטיקה. כשבוע לאחר פרוץ המלחמה חזרה אתי לעבוד במפעל. אתי היא אחת הנשים הגיבורות של שטראוס ששומרת על העורף הישראלי חזק!

כיצד חווית את ה-7/10?

ביום שבת אני לרוב משכימה קום. למעשה הייתי ערה, אני זוכרת שגלגלתי עיניים עם הישמע האזעקה הראשונה ואמרתי לעצמי מה הקשר? נכנסתי למסמ"ד, לא עבר זמן רב והבנתי כמו כל העולם שמדובר כאן באירוע נורא. אירוע בסדר גודל שלא ניתן להעלות על הדעת. העברתי את היום במסמ"ד צמודה לטלפון, הייתי בקשר עם המשפחה והחברים ולאחר זמן לא רב גם פתחנו מועין חמ"ל טלפוני מהעבודה לוודא שכל העובדים שלנו בסדר. כשבוע לאחר פרוץ המלחמה חזרתי לעבודה - כל השבוע היינו במחשבות איך ומתי

אתי איינאו פרטי: צילום

מתמודדים עם כולם ברגישות ובעדינות ובתשומת הלב.

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
יש לנו עובדים ומנהלים מדהימים עם חוסן וחזקה רוח גבית ואגרסיבית, העובדה שיש למה לקום בבוקר, להיות בעשייה ולא בשקיעה היא לא מובנת מאליה. בכל משמרת בחודשיים הראשונים היה מנהל חמוש וכל תפקידו היה להיות נוכח בנוסף לאבטחה של צה"ל ולשומר בכניסה.

קיבלתי שיחות טלפון על בסיס יומי ומספר פעמים ביום ממנהלות משאבי האנוש ממנהל התפעול, ממסמ"ד ל"ית חטיבת המלחים אריאלה שיפונבאור וייס שהתקשרה וגם הגיעה פיזית למפעל לבדוק מה שלום כולם, היא עשתה שיחות עובדים ואיתי לראות שאנחנו בטוב. בכל סופ"ש קיבלתי חבילה הביתה בכל פעם משהו אחר - חלה, שוקולדים, חטיפים, דבש, זה ממש מחמם את הלב ומרגש שחושבים עליך".

דברים שגילית על עצמך ולא ידעת

"אני הרבה יותר חזקה ממה שחשבתי, עברתי הרבה דברים שלימדו אותי שאני חזקה, אבל המלחמה הוכיחה לי שאני יכולה להיות אפילו חזקה יותר: לא נשברתי, אחרי שבוע בבית שגם בו הייתי כל הזמן בקשר עם העובדים וההנהלה, יצאתי למרות החשש ונסעתי לעבודה מה שגרם לי להיכנס לסוג של שיגרה ברוכה עם הדאגה לעובדים, העשייה והיום יום".

איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"לנצל את הזמן לדברים טובים, ולהתמיד בגישה טובה לחיים".

חוזרים מבחינת בטיחות וביטחון, ממש רצינו לראות איך אנחנו כן מנסים לחזור לשגרה, דאגנו להציף את החששות של העובדים והייתה מציגים היענות, לעובדים היה קשה לשבת בבית והם רצו לחזור לעבודה. לקח אחרי 4 ימים וחזרנו לעבודה, בימים הראשונים העובדים הגיעו בטפסופים אבל לאחר כמה ימים הגיעו רוב העובדים שלא גוייסו למילואים, הופתעתי מכמות האנשים שחזרו לעבודה".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?

יש קושי לחזור לשגרת חיים מלאה במצב הקיים. פחות יוצאים מהבית. נזהרים, חושדים, דואגים. לפני 4 חודשים התחלתי תפקיד חדש בתפעול המלחים במחלקת סביבת העבודה ורק באמת בחודש האחרון נכנסתי לתפקיד החדש ואני מחכה לאתגרים שהוא יביא איתו".

רגע אחד שנחקק בזיכרון מהחודשים האחרונים

"יש לי כל כך הרבה רגעים זכורים. אחד מהם כשחזרתי לעבודה ביום הראשון, כנראה שציפיתי לראות פנים נפולות ללא חיוכים אבל דווקא ראיתי אנשים שבאו לעבוד עם אש בעיניים, עם מוטיבציה, ואפילו חיוכים, מה שגרם לי לשמוח גם למרות המצב הקשה".

אתגרים עיקריים איתם את מתמודדת מאז פרוץ המלחמה

"חזרנו לשגרה אך אנחנו לא שוכחים שאנחנו עדיין בשגרת חירום, נדרש חוסן ועם זאת רגישות ותשומת לב לאנשים שלנו, יש עדיין מפונים, מוגויסים, אנשים שעוברים דברים בבית, אנחנו לא במצב רגיל, אנחנו לא מתנהלים כמו לפני המלחמה, התקופה הקשה עוד לא עברה ואנחנו

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

אנחנו הרבה יותר מלוכדים עכשיו במפעל

דניז (משמאל) עם חבריה לעבודה צילום: פרטי

דניז פוני סייאג, מנהלת ייצור של מפעל טעם הטבע, פונתה בשבת השחורה מביתה בנתיבות למלון באילת. לאחר כשבועיים, כשהמפעל נפתח, היא לא חשבה פעמיים וחזרה לביתה ולעבודה. זהו סיפורה של גיבורה בעורף שנמצא בחזית

- בחסות קבוצת שטראוס -

דניז פוני, שחגגה לפני חודש יובל, נשואה לעמו, ואם לשלושה בנים: מתן (30), דולב (24) ועילאי (17). היא נולדה בשדרות ולפני מספר שנים עברה לעיר השכנה נתיבות. היא עובדת בשטראוס 17 שנים: בתחילת דרכה כאחראית משמרת במפעל טעם הטבע בקיבוץ ברור חיל, בהמשך קודמה לתפקיד מנהלת ייצור והיא מנהלת עשרות עובדות ועובדים.

לפני מספר שנים היא עברה אירוע בריאותי קשה שגרם לה לבעיות בתפקוד. היא התניידה במשך חודשים ארוכים על כיסא גלגלים עד שהשתקמה לחלוטין. לאחריו, היא חשבה שסיימה עם אירועים קשים, עד שהגיעה אותה שבת שחורה: "חשבתי שההתמודדות שלי עם האירוע הבריאותי וכל מה שנלווה לכך היה האירוע הכי קשה בחיים שלי, אבל טעיתי בגדול. השבת של השבעה באוקטובר הייתה האירוע הכי טראומתי שעברתי, במיוחד בגלל הקשר שלי לשדרות, שבה מתגוררים ים משפחתי וחברי הילדות שלי".

כיצד חווית את השבת של ה-7.10?

"זו הייתה שבת של שמחת תורה, ובמשך כל ליל שישי דיברתי עם הבנים שלי, מתן ודולב, שמתגוררים בארצות הברית. דיברנו שעות בשיחת וידאו - הם הראו לי מה הם בישלו לערב שישי, החלפנו חוויות של השבוע, השיחה נמשכה ונמשכה. בשעה 6:00 אמרתי למתן שאני עייפה והולכת לישון. כמה רגעים אחרי שוכנסתי למיטה, החלו אזעקות שלא פסקו, מלוות בפיצוצים ובבומים. זה היה נשמע שונה מבדרך כלל. רצנו למכ"ד בתקווה שהאירוע יסתיים בקרוב.

"זה לא קרה. התחלתי לקבל הודעות ברצף, חלקן עם תמונות של מחבלים בשדרות, בשכונה של ההורים לי". דניז בהתחלה חשבה שמדובר בפייק ניוז ושמישהו ערך את התמונה, ומיד התקשרה

לברר אם מדובר באמת. "לצערי הרב, הבנו שזו האמת, ופתחנו את הטלוויזיה והתמונה התבהרה".

מה לגבי ההורים בשדרות?

"מהרגע שקיבלתי הודעות שיש חדירת מחבלים לשדרות ניסיתי להשיג אותם בהודעות ובשיחות, אבל לא הצלחתי כי הקוויים נפלו. התקשרתי במקביל גם לתחנות המשטרה בשדרות וגם שם לא ענו. הבנתי שמדובר באירוע חריג וגדול. כשלא הצלחתי ליצור קשר עם ההורים, הודעתי לבעלי שאני נוסעת לשדרות לראות מה קורה איתם. הוא סירב בתוקף ואמר לי שזה מסוכן מדי, שאי אפשר לדעת מה קורה ברחובות. "תוך כדי הניסיונות להשיג קשר עם ההורים, הרשתות החברתיות החלו להעביר את התמונות האמיתיות משדרות על הנרצחים והחטופים, סיוט אחד גדול. שלחתי בקבוצה של המשפחה הודעות על המצב הקשה שאנחנו נמצאים בו כדי שכולם יהיו בלופ, והבנו שבכל הארץ יש אזעקות. במהלך כל היום קיבלתי עדכונים על חברים שנהרגו ומה מצבם של העובדים שחובים גרים באזור. זה סרט רע מתמשך ואני מנסה לייצר תמונה שפוייה, אך לא הייתה כזו".

מתי הצלחת ליצור קשר עם ההורים?

"אחרי שעות ארוכות של חרדות עם התקפי בכי, הם התקשו בשעה 19:00 בערב כשהם יצאו מהמקלט אצלם בבית, להגיד שהם בסדר ביום ראשון ההורים שלי פונו לאילת, ואני נסענו איתם. בעלי גויס בצו חירום. לאחר כשבועיים, כשהודיעו שפותחים את המפעל, לא חשבתי פעמיים וחזרנו הביתה".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?

"חמישה חודשים אחרי השבת הארוכה, היום אני מוקירה כל יום מחדש את הזכות להיות מי שאני. כל האירוע לימד אותי לנשום להביט פנימה וכמו כן החוצה, לשים לב לכל אבן דרך, לשומר בכניסה לנהג, העובדים. להסתכל על הדברים בצורה אחרת לגמרי. במפעל הפכנו להיות הרבה יותר מלוכדים, יש עובדים שעדיין

לא חזרו כי הם מפונים, ואני מנסה לעבוד לתת מענה ועזרה במקומם".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מאז פרוץ המלחמה?

"הכי קשה לי לשמוע את ההודעה מדובר צה"ל 'הותר לפרסום', בכל פעם זה כמו בוקס בבטן. אנחנו נמצאים בשגרת מלחמה: קמים בבוקר, יוצאים למפעל, פוגשים את העובדים, ומצד שני החיילים שלנו נלחמים על הבית וכל הזמן גם זוכרים את החטופים. ההתמודדות הזו לא פשוטה לי".

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?

"בשבועיים הראשונים המפעל לא עבד ואני כאמור נסעתי עם ההורים לאילת. קיבלתי אינספור טלפונים מהנהלה עם דרישה לשלומי ולשלום משפחתי, הציעו לי מגורים ומלוונות בסופי שבוע, ביקשו לדעת מה אני צריכה ובמה ניתן לסייע, ואיך לא - שלחו חבילות ומארחים ענקיים של מוצרים מנחמים. זה חימם את הלב. אני יודעת שככה הם התנהלו עם כל העובדים שגרים בדרום. מדהים".

רגע אחד שנחקק בזיכרון מהחודשים האחרונים? "יש שני רגעים שנחקקו בזיכרוננו ושלא עוזבים אותי: התמונה של החוסר עונים של שירי ביבס עם הילדים, ותמונה של חבר ילדות בשדרות שנרצח ותמונתו כשהוא שרוע על הכביש לא יוצאת לי מהראש".

דברים שגילית בעצמך ולא ידעת?

"אני מרגישה שהפכתי להיות חזקה יותר ממה שהייתי".

איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?

"בימים אלה אנחנו נלחמים על הבית, על הביטחון, על השבת השמיים. המלחמה הכי צודקת. הלב מתכווץ לאור כל הסיפורים המורכבים שמתרחשים, ויחד עם זאת, הלב נפתח לאור ההתנדבות המדהימה של העם שלנו. חברים רבים שלי בין אם ממעגל העבודה או בחיי היום יום שלי, אפילו בני מתן שלא נמצא בארץ, עושים דברים מופלאים: תורמים בצורה יוצאת דופן, דואגים לחיילים ועוזרים בכל מקום שצריך. המסר שאני מעבירה על ידי כל העשייה היא להיות ביחד. רק ככה ננצח".

הכי טרי שיש

5 עובדות על מפעל הירקות הטריים טעם הטבע של שטראוס

1. ב-7.10 המפעל נסגר ונפתח שוב 10 ימים מפרוץ המלחמה.
2. במפעל עובדים במתכונות מלאה בהתאם לתוצרים החקלאיים מהעוטף.
3. המפעל מייצר את הירקות השטופים והארוזים תחת המותג טעם הטבע.
4. במיקומו הנוכחי, המפעל עובד כארבע שנים.
5. ירקות טריים מוגעים מדי יום מהחקלאים בדרום, אשר נשטפים, נחתכים, נארוזים ומופצים בכל רחבי הארץ.

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

קיבלתי הודעה מסתיו שהיא מבקשת שנתפלל עליה

את יום שבת 7/10 העבירו ליאת בן דוד ומשפחה בדאגה מורטת עצבים לביתה סתיו שהשתתפה במסיבה בנובה ונפצעה מ-9 כדורים שמחבל ירה עליה. בנס גדול היא ניצלה על ידי לוחמים שמצאו אותה במקרה. זהו סיפורה של אמה לביאה

אמא לילדים הוא שיקרה משהו לילדים וזה בדיוק מה שקרה, ועוד כשסתיו כל כך רחוקה מאיתנו. למרות שהיא קושי רב בסיטואציה, שמרתי על קור רוח, לא נשברתי, נשארתי חזקה בשבילה וניהלתי את האירוע עד הסוף הטוב."

איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"להסתכל תמיד על חצי הכוס המלאה."

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"במהלך כל החודשים כשסתיו הייתה מאושפזת-קיבלתי תמיכה מקיפה בכל היבט: שקט נפשי מהעבודה, ביקרו אותנו גם בבית חולים וגם את הילדים שנשארו בבית, תמכו בנו עם טלפונים יום יומיים, דאגו לליווי של אנשי מקצוע וקיבלנו משלוחים של ממתקים. זה מאוד עזר ובעיקר חימם את הלב לדעת כמה חושבים עליך."
דברים שגילת בעצמך ולא ידעת?
"אני חושבת שאחד החששות הגדולים של

ליאת עם בעלה והבת סתיו בבית חולים פרטי
צילום: פרטי

בחסות קבוצת שטראוס -

"כשסתיו אמרה לי שהיא נוסעת למסיבה בדרום לביל שיש, אפילו לא הרמתי גבה. סמכתי עליה שהיא יודעת לאן היא נוסעת ושהמקום בטוח. לא שאלתי שאלות" נזכרת ליאת בן דוד (48) מבית שאן "ב-1:00 בלילה היא שלחה הודעה שהיא הגיעה וב-3:00 התעוררתי ורשמתי לה 'תהיי ותשמרי על עצמך'."

ליאת נשואה לאדיר ואמא לארבע בנות (סתיו, 22, ליאם, 19, נועה, 15, נטע, 11) מנהלת סביבת עבודה במפעל הממתקים של שטראוס בנף הגליל, לא תיארה לעצמה שהבוקר של השבת ה-7/10 ישנה את גורל משפחתה ושל משפחות רבות אחרות לנצח.

כיצד חווית את ה-7.10?

"ביום שבת בשעה 8:30 חברה של סתיו שהיא בת בית אצלנו, הגיעה אלינו הביתה (בעלי היה בבית הכנסת) והיא העירה אותי בעדיפות וסיפרה לי שהייתה חדירת מחבלים לאזור המסיבה. לקחתי בבהילות את הטלפון וראיתי שסתיו שלחה לי הודעה שבה היא כותבת שהיא אוהבת אותנו ומבקשת שנתפלל עליה. מיד התקשרתי אליה ושמעתי אותה מתנשפת תוך כדי ריצה וקולות של יריות. ניתקתי את הטלפון, ביקשתי שיקראו לבעלי מבית הכנסת ומאותו הרגע פנינו לכל מי שיכול לסייע לנו להציל את סתיו מחברים, מהצבא, ממו"א ומהמשטרה. במקביל שוחחנו עם סתיו. בהמשך היא מצאה תעלת ניקוז מתחת לפני הכביש והחליטה שהיא מתחבאת בה ושלחה מיקום. כמה רגעים לאחר מכן, מחבל נכנס גם לתעלה לחפש ניצולים והוא ראה שסתיו נמצאת שם, הוא ריסס את כל התעלה והיא נפגעה מ-9 כדורים שפגעו בגפיים שלה. במעט הכוחות שנשארו לה היא כתבה שהיא נפגעה, שאלה הרגעים האחרונים שלה ושהיא מבקשת למסור לכולם אהבה. בנס, לאחר שעתים, הגיעו לוחמים

של שירות בתי סוהר שהצילו אותה. היא פונתה לסורוקה ואנחנו הגענו לשם מיד שהודיעו לנו."

מה היה מצבה?

"למחרת המזל, הפציעות שלה היו שטחיות, הגוף שלה מלא רסיסים. היא עברה ניתוחים וצפויה לעבור ניתוחים נוספים. היא הייתה מאושפזת חודשיים ולאחר מכן היא חזרה הביתה להמשך שיקום."

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?

"החיים האישיים השתנו לגמרי. יש לנו בבית ילדה נפגעת פעולות איבה, וכתוצאה מהאירוע הזה, אנחנו הרבה יותר חרדים בחיי היום יום. יש לנו התמודדות לא פשוטה, ואנחנו נעזרים באנשי מקצוע."

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מאז פרץ המלחמה?

"לייצר איזון רגשי על מנת שאני אוכל להישאר חזקה עבור המשפחה שלי."

רגע אחד שנחקק בזיכרוןך מהחודשים האחרונים
"לאחרונה נסענו המשפחה וסתיו למתחם המסיבה ברעים. הדבר הכי בולט היה הניגודיות בין כמות הנרצחים במקום רק לפני חודשים בודדים לבין היופי עוצר הנשימה של האזור שעכשיו הוא בשיא פריחתו."

פעילות שטראוס במלחמה

עם תחילת המלחמה היה לשטראוס חשוב להבין מהי הדרך הנכונה ביותר לסייע. לאחר מיפוי ראשוני של הצרכים, הוגדרו שני קהלי יעד עיקריים: משפחות מפונות וכוחות הביטחון

- נארוז והופצו על-ידי עובדים מתנדבים 23,000 חבילות עידוד משפחתיות ממוצרי שטראוס למלונות המפונים
- ערכות מילואימניקים: חולקו 450 חבילות ליחידות מילואים בכל רחבי הארץ עם מוצרים האהובים על החיילים (קפה טורקי, תפוצ'פס, חטיפי אנרגיה ועוגיות).
- הוקמה סירת עידוד שהגיעה לכ-60 נקודות של לוחמים או משפחות מפונות, עם המוצרים של שטראוס, בהשתתפות אמנים במטרה לשמח ולעורר תקווה.
- חולקו 4,000 בקבוקים רב פעמיים והותקנו 225 ברי מים בתרומה לרוחות המשפחות המפונות ואנשי ונשות כוחות הביטחון.
- קוימו עשרות ימי התנדבות עם הקהילות המקומיות בכל רחבי הארץ, בדגש על מרכז המפונים הגדול ביותר באילת.
- הנהלת הקבוצה עם גורמי המקצוע בחרה בנושא שיקום החקלאות בעוטף עזה וסיוע לחקלאים עם חזרתם לשדות כנושא דגל שילווה את החברה בשנה הקרובה. במסגרת נושא זה, עובדי החברה התנדבו כ-1,000 שעות בעבודה חקלאית במשך 20 ימים, חולקו שוברים בסך מאות אלפי שקלים לחקלאים לקניית מוצרי שטראוס כמענה ראשונה והוקמה קרן ייעודית לסיוע לחקלאים בשיתוף עם "לקט ישראל".

מפיתוח טעמי מילקי למגדל הפיקוח

נוי קדם
צילום: פרטי

פקחית הטיסה נוי קדם שעובדת במחלבת שטראוס באחיהוד כטכנולוגית פיתוח מעדנים (מילקי, מעדן הגולן ודני) גויסה מיד כשפרצה המלחמה למשך חודשיים וחצי "ההתעסקות במלחמה מבצעית שונה מהיום יום" היא מספרת

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
אני מוקפת בצוות מדהים! בהתחלה, כשעדיין לא ידעו כמה זמן המלחמה תימשך, שמרו את הפרויקטים שלי עד שאחזור, אבל כשהבנו שזה מתארך ליותר משבוע-שבועיים, חברת הצוות שלי נועם, שהיא מקבילה אלי בתפקיד, לקחה את הפרויקטים שלי תחת חסותה וטיפלה בהם לאורך כל התקופה הזו ואפשרה לי לתת את כולי כולי לבצא בראש שקט ובידיעה שהפרויקטים שלי מסופלים. היא ניהלה הכל בצורה מופתית. בנוסף, כל הזמן קיבלתי טלפונים מהמנהלים הבכירים והמנהלת האישית שבדקו מה שלומי והאם אני צריכה משהו, קיבלנו חבילות מפקדות כל שבוע ואפילו קיבלתי משלוח ענק לבסיס של המעדנים הכי חדשים - והחיילים עפו על זה. למרות שגם בשיגרה אני דואגת להביא להם, הפעם זה היה משלוח יוצא דופן."

רגע אחד שנחקק בזיכרוןך מהחודשים האחרונים
"הרגע שנחקק בזיכרוני הוא מהמילואים. בתחילת הכניסה הקרקעית הייתי במגדל פיקוח והייתה תחושת אופוריה קלה כי עברו מספר ימים והיה שקט מבחינת 'הותר לפירסום', הייתה תחושה שאין נפגעים לכוחותינו, ואז הגיע טלפון מבצעי ובו הוקפצו מספר מסוקי חילוץ לדרום מהבסיס שלנו, והבנו שהאופוריה נשברה ושיש נפגעים לכוחותינו."

דברים שגילת בעצמך ולא ידעת
"יכולת עבודה תחת לחץ. בסדיה עבודה תחת לחץ זה עניין יום יומי, אבל השתחררתי לפני עשר שנים, והיכולת לעבוד תחת לחץ חזרה ובגודל, קצת כמו לרכוב על אופניים."

כמו כן, הצלחתי להפתיע את עצמי כשהצלחתי לשלב בין עבודה וצבא במהלך התקופה."

איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"זה אולי יישמע הכי קלישאתי אבל רק יחד ננצח. הכוח שלנו הוא ביחד."

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מאז פרוץ המלחמה?
"המעבר בין הקצוות הכל כך שונים בין העבודה שעוסקת בפיתוח מעדנים שזה מתוק קליל וכיפי לבין הצבא על כל המשתמע מכך- משמרות, חדשות, אינטנסיביות, נסיעות. ההתעסקות במלחמה מבצעית שונה מהיום יום, זה קצב לב גבוה שבעבודה פחות קיים."

צילום:
פרטי

"קיבלתי משלוח ענק לבסיס של המעדנים הכי חדשים - והחיילים עפו עליהם, למרות שגם בשיגרה אני דואגת להביא להם, הפעם זה היה משלוח יוצא דופן"

- בחסות קבוצת שטראוס -

בשבת 7/10 נוי קדם (31) שהתה בביתה בגילן יחד עם בן זוגה. שעות ספורות לאחר ההתקפה הרצחנית קיבלה קדם הודעה מהמילואים להתייצב ובצהרים כבר נסעה דרומה לבסיס תל נוף בו היא משרתת במילואים כפקחית טיסה. נוי היא אחת הנשים הגיבורות של שטראוס שמשלבת בין ימי מילואים אינטנסיביים לעבודה.

כיצד חווית את ה-7.10?

"אני ובן זוגי היינו בבית בישוב גילן והוא העיר אותי בשעה 9:00 ואמר שפרצה מלחמה. למעשה בכלל לא היינו אמורים להיות בבית. היינו אמורים להתארח אצל משפחה של חברה שגרה בכפר עזה, ממש במקרה בן הזוג שלי שבר את הרגל כשלושה שבועות לפני ולכן ביטלנו את הנסיעה. בדיעבד אני יכולה להגיד שלמרבית המזל, המשפחה מכפר עזה ניצלה."

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?

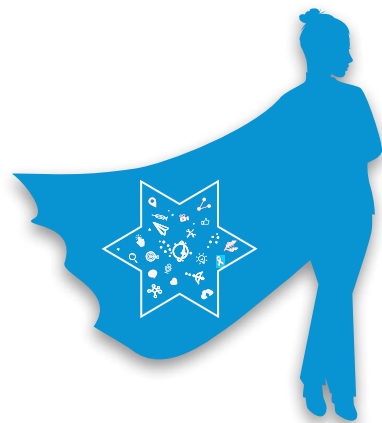
"כמו אצל כולם תחושת הביטחון התערערה, אני אומנם חיה בצפון אבל יש פה שקט מתוח ואנחנו חוששים מהסלמה גם בגבול הצפון. בעקבות 'שומר חומות' הגבירו את האבטחה אצלנו בישוב. אבל שומעים בומים ברקע מאזור לבנון, ואנחנו בתחושה ובמצב של המתנה למלחמה."

ביום שבת 7/10 גויסתי למילואים והתחלתי לעשות משמרות במשך 70 יום. הייתי לגמרי מנותקת מהעבודה, אני טכנולוגית פיתוח במעדנים במחלבת שטראוס באחיהוד. במסגרת העבודה שלי אני אחראית על כל הטעמים החדשים, השינויים הקטנים והגדולים במוצרי המותגים האייקוניים מילקי, מעדן הגולן ודני.

מכיוון שאני גרה בצפון עשיתי משמרות ברצף הייתי מגיעה ליום - יומיים הביתה ושוב חוזרת

נוי שחורי
צילום: פרטי

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

"הבשורות שלנו הן בשורות שאף אחד לא רוצה לפגוש בחיים

נוי שחורי, אנליסטית באגף שירות לקוחות בשטראוס מים, גויסה בתחילת המלחמה כמש"קית נפגעים. מאז היא מתמרת בין בשורות קשות לבין עבודה שוטפת, כולל חלוקת סחורה בסופרמרקטים כדי שהציבור לא ירגיש מחסור. בראיון מיוחד היא מספרת על הקשיים, האתגרים והגבורה בעורף הישראלי

שמברכות אותנו בטלפון, כי הבאנו בשורה שהילד חי. גם אם פצוע".

איזה דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?
"מהצד אולי אני רואית חזקה, אבל הרגשתי ממש חלשה. היו תקופות שאמרתי לעצמי 'מה את עושה פה', אבל הבנתי שאתה חייב להתעלות על עצמך ולהתחזק. גיליתי שאני הרבה יותר חזקה ממה שחשבתי, ולמדתי להעריך את כל מה שיש לי".

איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך?

"גיליתי כמה חזק יש לעם ישראל. העם שלנו עומד במבחנים כל כך קשים ואין עם אחר שיכול כל פעם לקום ולהתגבר. אני גאה ושמוחה להיות חלק ממנו. משחר ההיסטוריה אנחנו כאן, וגם מחר נהיה כאן בשביל אלה שאיבדו את החיים בשבילנו. זו החובה שלנו".

יש רגע אחד שנוחק בזיכרון מהחודשים האחרונים?

"אני אלופה בלהדחיק אבל יש רגעים שאי אפשר לשכוח. צריך להבין שכשמדובר בהודעה על חלל, מגיעים אנשים באופן אישי לבשר, אבל על פצועים מדווחים בטלפון. הסיבה היא שאנחנו מבינים את המשמעות של 'דפיקה על הדלת', הקוונטציה נוראית ואנחנו רוצים פחות להבהיל. אם יש פצוע שיכול לדבר, נותנים לו לעשות את השיחה, אבל אם הוא לא במצב לדבר אז אנחנו אלה שמתקשרים למשפחה. אני לא אשכח שיחה אחת שבה נעתקה לי הנשימה. שמעתי את האישה בצד השני צורחת מבכי, בכיתי יחד אתה. הבשורות שלנו הן בשורות שאף אחד לא רוצה לפגוש בחיים, ואנחנו מנסים לעשות את זה ברגישות ועדינות. מנגד יש משפחות

הצבאי". שחורי משרתת במקום הרגיש והעצוב ביותר - מערך הנפגעים. "היחידה מתעסקת בכל מה שקשור לשבויים, נעדרים, פצועים קשים, אנוש או חללים", היא מספרת.

מה את עושה במסגרת התפקיד?
"אנחנו נכנסים לפעולה מרגע ההודעה למשפחות, ואם חלילה מדובר בחלל ממשכים גם ללוויה, שבעה, אזכרה. נותנים למשפחות ליווי לוגיסטי ובעיקר רגשי. מלווים אותם יד ביד ומטפלים בכל הצרכים והרצונות. החיים של כולנו התהפכו, אבל כשאני עובדת עם המשפחות אני לא יודעת איך אפשר לחזור לחיים רגילים".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מפרוץ המלחמה?
"האתגר העיקרי הוא נפשי. למצוא יכולת לא לקחת את הדברים הקשים שאנחנו חווים, הביתה. יש צוות חוסן צמוד אלינו כדי שגם אנחנו, האנשים שמסורים את הבשורות הקשות, לא נתמוטט. האתגר הוא להבין שאנחנו כאן בשביל להישאר ולמרות שהכל השתנה, אני חייבת להמשיך הלאה ולשמור על עצמי".

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"קודם כל המון התעניינות, מרמת המנהלת האישית ועד משאבי אנוש. בשבוע הקשה של תחילת המלחמה, השיחות היו כל כך משמעותיות עבורי, ברמת: 'תכנסו למקלחת, צאי להליכה, תתקשרי לספר לי שעשית את זה, וספרי איך את מרגישה עכשיו'. כשהייתי במילואים התקשרו לאמא שלי לשאול אם אני צריכה משהו, וממש נתנו לי מקום להרגיש הכי חופשי ובנוח. לא מיהרו שאחזור לעבודה, נתנו לי מרחב נשימה וגב מלא לעשות מה שאני יכולה. בתקופת הקורונה עבדתי במקום אחר, ושם נאלצו להוציא את כל העובדים לחל"ת, בשטראוס התחושה כל כך אחרת - קיבלתי חיבוק ומעטפת. זה ממש הקל על המצב".

- בחסות קבוצת שטראוס -

נוי שחורי (31) רווקה בזוגיות ותושבת רחובות, עובדת בשירות הלקוחות של שטראוס מים (תמי 4) כבר שלוש שנים. סמוך לתחילת המלחמה גויסה למילואים וממלאת תפקיד כאוב במיוחד כמש"קית נפגעים, כל זה במקביל לשמירה על רצף עבודה חיוני למען אזרחי ישראל. ספרי על התפקיד שלך בחברה.
"אני אנליסטית באגף השירות. בשורה אחראית על הניתוחים שקשורים למערכת הטלפוניה והמוקדים".

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?
"זו הייתה טראומה קולקטיבית. כל אחד חווה את מה שקרה באופן שונה, אבל את טווח הגילאים שלי זה תפס הכי חזק - מי שהיה במסיבה בנובה, החילים בסדיר ובמילואים. באותה שבת הייתי במלון באשדוד. בשש וחצי בבוקר התחילה אזעקה, בהתחלה לא התרגשתי כי בעבר גרתי באשדוד וחוויו שם לא מעט אזעקות. אני שומרת שבת, אז לא הבנתי למה הטלפון מזמזם בלי הפסקה. בשעות הראשונות הייתי מנותקת אז בהתחלה מצאתי את עצמי מתמודדת לבד עם כל מה שקורה".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"בשבוע הראשון הייתי במצב נפשי קשה מאוד, לא ידעתי איך ממשכים. לא הצלחתי להרים את עצמי. לאחר שבוע, ביקשו בשטראוס ממני שיכול להגיע לסידור מוצרים בסופרמרקטים כי היה פשוט טיורף, ולא יכולנו להגיע למצב של מחסור במוצרי מזון. החלטתי שאני מרימה את עצמי והתנדבתי, וזה גרם לשינוי עצום - הרגשתי פתאום יעילה וחיונית. ב-17 באוקטובר גייסו אותי ומאז אני מתמרת בין הצבא לבין העבודה. זה לא פשוט, במיוחד בגלל התפקיד

מגיעים לכל מקום

עם פרוץ המלחמה בחודש אוקטובר, בשטראוס מים נערכו במהירות על מנת לתת מענה לכל הלקוחות. בימים הראשונים בוצעו מגוון פעולות במטרה להקל על הלקוחות באזורים שנוגעו בעוסף עזה וביישובי העימות בצפון שפוננו מבתיהם: הוקפאו החיובים החודשיים, הוקם קו שירות ייעודי שנועד לתת מענה אישי ופותרו כל שירות חדשים במטרה לתת מענה מהיר.

צריכת שתיית מים היא צורך בסיסי וקיומי אך באזורי הלחימה לא ניתן היה להגיע לכל מקום עם ברי המים: על מנת להמשיך ולתת מענה, הותקנו עשרות ברי מים בתחנות דלק, בשטחי כינוס וזאת לצד תרומת ברי מים רבים במרכזי כינוס של מפונים במלונות, בבתי חולים ובמטה החטופים.

באזורי מלחמה שנחסמו להגעה, וצוותי הטכנאים והמתקנים חוו מורכבות להגיע פיזית, נמצאו דרכים יצירתיות לסייע ולהגיע לכל הלקוחות. בנוסף, שטראוס מים תרמה אלפי בקבוקי מים רב-פעמיים לכוחות הביטחון ולמפונים.

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

לקחתי על עצמי לשמור שהיחסים לא יפגעו

סמא ספורי עם הילדים פרטי: צילום

פרוץ המלחמה טלטל את עולמה של סמא ספורי מיפו. במסגרת עבודתה בשטראוס, היא נרתמה מיד להתמודדות עם מתח ומורכבות בסביבת עבודה שמורכבת מיהודים וערבים. בריאיון מיוחד היא מספרת על הדילמות וגם על הקושי האישי: "כולנו בתוך סיר לחץ"

העולמות ולראות גם את זה וגם את זה. הרעיון הוא לטשטש כמה שיותר את המחנות כי בסופו של דבר כולנו ביחד כאן."

איזה דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?

"תמיד ידעתי שאני חיה בשני העולמות, אבל עכשיו גיליתי שיש לי את היכולת למנוף את הדואליות הזו ולהשתמש בה לטובה. להיות חוליה מחברת. לשים את הלאומיות שלי במקום חיובי ולא להסתיר אותה."

איזה מסר אופטימי את רוצה להעביר בתקופה המורכבת הזו?

"אמנם לא עברנו תקופה כזו קשה בעבר בארץ, אבל אני יודעת שכולנו בזה ביחד, גם ערבים וגם יהודים. אם נישאר יחד, נתגבר על זה ביחד."

זה כל כך חשוב. הציפייה הזו עוררה אצל רבים מהחברה הערבית אכזבה וכעס, זה לא ברור שאנחנו מזוועעים באותה מידה? גם אני הרגשתי כך בהתחלה, אבל אחרי שעצרנו להבין לעומק וניתחנו את הדברים, לקחתי את זה גם לשיחות המקצועיות שלי - וההסבר שבאמת מרגיע את כל הצדדים הוא שכרגע כולנו בסיר לחץ. יש כל כך הרבה רגשות שליליים, שאנחנו חושבים שאם נשמע משהו כזה מהצד השני זה ירע אותנו. אולי זה לא צודק אבל זה חכם. אם הצד השני צריך את זה, ואני יכולה לתת לו את זה, וזה יגשר על הפערים אז למה לא? זו שיחה שאפשרה לי להבין טוב יותר את זה שאני נמצאת בשני העולמות - ערבית מוסלמית מיפו אבל גם ישראלית שחיה עם יהודים כאחים וחברים. אני יכולה להיות בשני

עובדים בעלי סמנים ערביים חיצוניים שפחדו לצאת מהבית: "אנשים לא הרגישו בנוח, היהודים והערבים פחדו. לא רק פחד לצאת לעבודה כימי אזהרות וטילים, אלא גם איך יסתכלו ויגובו אליהם."

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מפרוץ המלחמה?

"קודם כל, למצוא איזון בין חרדה לשמירה על השגרה במשפחה. חשוב לשמור על ביטחון פיזי אבל גם על ביטחון נפשי. האתגר השני, היות וכולנו בוגרי "מבצע שומר החומות", היה חשש מהקולות מסביב. ניסיונות הסתרה נגד הציבור הערבי ובכלל. מאוד פחדתי שזה יתלקח ויגיע לשם, ולקחתי על עצמי לשמור שהיחסים לא ייפגעו. דיברתי על זה כל הזמן עם יהודים וערבים, על זה שאסור שזה יקרה. אין פה מלחמה בין ערבים ליהודים, זו מלחמה בין טובים ורעים."

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?

"יש לי מנהלת חלומית ששמה דפנה דאוד, והיא מכילה, דואגת ואכפתית. זאת חברה שטראוס - חברה שאכפת לה מהאנשים שלה. לדוגמה, אחת המשימות שקיבלתי הייתה להתקשר לגמלאים של שטראוס, לשאול אם הם בסדר, אם חסר להם משהו ואם אנחנו יכולים לעזור. שלחנו לכל אחד מה שהיה צריך: תרופות, סלי מזון, שוברים. זו באמת חברה שדואגת לאנשים שלה, גם לאלה שפרשו כבר לפני שנים. אני, באופן אישי, קיבלתי מעטפת הכלה, הבינו שאני לא תמיד בפוקוס, ויש קשיים."

יש רגע אחד שנחקק בזיכרוןך מהחודשים האחרונים?

"אני משחזרת בראש שיחה עם המנהלת שלי. היא יהודייה ואני ערבייה, ודיברנו על הדברים בפתירות הכי גדולה. השאלה הייתה למה כל כך מצפים מערביי ישראל לגנות את מה שקרה ב-7 באוקטובר מכיוון שאני מתעסקת גם ברמה מקומית עם השאלה הזו, היה לי חשוב להבין, למה

- בחסות קבוצת שטראוס -

סמא ספורי (36), ילידת יפו ואם לשלושה (8,11,16) עובדת שנתיים בשטראוס כמנהלת למידה בחטיבת משאבי אנוש. בימי שגרה היא בונה ומיישמת תוכניות למידה, אבל ב-7 באוקטובר הכול השתנה: התפקיד, הקושי וגם האתגרים שאיתם היא מתמודדת בגבורה ראוייה להערכה.

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?

"זה תפס אותי באמצע חופשה בצפון. התעוררתי לטלפון מהרגע שלי, וברגע שהבנתי מה קורה לקחתי את הדברים ונסעתי מיד הבייתה בפחד מאוד גדול. ידעתי שהילדים בידיים טובות, אבל התחילו הרבה אזהרות באזור שלנו ודאגתי מאוד. אז, עוד לא הבנתי את ממדי האסון שקרה לנו. היינו בהלם, לצד המון כאב וחרדה גדולה מפגיעה בנו, במשפחה שלי. מתוך כל זה התחיל קושי לנהל שגרה. להמשיך לנהל חיים. נשארו לעבוד בבית, עם הילדים, ובשגרת אזהרות. הרבה אזהרות. הבנתי שאני חייבת לנסות לשמור על קור רוח ואיכשהו לנהל חיים תחת הדבר הזה כדי שלא אעביר חרדה לילדים. זה מה שעזר לי לשמור על עצמי."

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?

"קודם כל, יש הרבה פחד ממה שקורה בחוץ. חרדה לשחרר את הילדים, לתת להם לצאת, שאזעקה לא תתפוס אותם. מבחינת עבודה, הכול השתנה. מהר מאוד הבנו שאי אפשר לדבר על למידה במצב חירום. ביקשו שאצטרף למנהלת הגיוון בארגון, ענבל פריד חברתי היקרה, ואעבוד על תוכנית ארגונית לניהול המערך בין ערבים ויהודים - איך עונים על שאלות ונותנים מענה לצרכי עובדים ומנהלים."

בין הדילמות שעלו מהשטח, היא מספרת על

שומרים על הלכידות בצוותים מגוונים

בשטראוס אנו מאמינים בחשיבות הגיוון ובערכים החשובים שהוא מביא לנו לארגון, ומתוך כך אנו פועלים רבות לקידום גיוון ותרבות הכללה ביום-יום. בשגרה אנו עושים זאת, בין היתר, באמצעות הכשרות למנהלים. ולצוותי הגיוון ומשאבי אנוש, ציון החגים והמועדים השונים, הקמת קהילות עובדים. ועוד.

מתחילת המלחמה, הבנו שהאמון, הניהול הקרוב והיחסים הטובים שנבנו הם בסיס איתן, ולצד זאת בנינו תוכנית מקיפה שמטרתה שמירה על הלכידות בצוותים מגוונים. הפצנו למנהלים. ומסמך עם הסבר ופעולות רצויות בתקופה זו, חיידדנו נהלים לטיפול ומתן מענה למקרים חריגים, זיהינו דילמות ונתנו להן מענה, ערכנו מפגשים עם פורומים של עובדים. מהחברה הערבית וקיימו סדנאות רבות לצוותים הניהוליים על האופן שבו המצב פוגש צוותים מגוונים ומה ניתן לעשות.

נכנסנו למפעל עם צוות חלוץ מלווה בכוחות ביטחון

22 שנה מפעל המלוחים של שטראוס בשדרות לא נסגר מעולם. עד ה-7 באוקטובר וחדירת המחבלים. 4 ימים אחרי פרוץ הלחימה חזרו קומץ עובדים ומנהלים, ביניהם גם **עדי סלומון מנהלת משאבי אנוש**, למפעל. באומץ ומסירות הצליחו לבצע משימה שנראתה כמעט בלתי אפשרית. גבורה בעורף

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"שטראוס כולה נכנסה לתוך האירוע, והעמידה בפנינו את כל המשאבים שזרשנו. כל בקשה או צורך שלנו נענה במהירות. ההנהלה הבכירה בשטראוס דאגה להגיע פיזית למפעל, לשוחח עם העובדים ולשמעו ממקור ראשון למה אנו זקוקים ולתת פתרונות מידיים, וזה נתן תחושה שכולנו ביחד בתוך זה"

יש רגע אחד שחנק בציורך מהחודשים האחרונים?

"בכל פעם שעובד שב אחרי תקופה ארוכה לעבודה זה מבחינתנו רגע של ניצחון. רגע מיוחד כזה קשור לאלכס, עובד שלנו בעל מוגבלות (עיוור) שפונה מביתו בשדרות. כשהגענו יחד עם הנהלת החברה לאילת לבקר את האנשים שלנו שפנו לעיר, פגשנו גם את אלכס, והוא ביקש לשוב לעבודה. בהתחלה היססנו, כי במקרה של 'צבע אדום' יש שניות ספורות להגיע למרחב המוגן ודאגנו לביטחון שלו. אבל הרצון הגדול שלו לחזור לשגרה של עשייה שכנעה אותנו. זו היתה בקשה לא טריוויאלית ואנחנו מלאי הערכה כלפי זה. זה גם לימד אותנו שהחזרה של עובד שפונה לעבודה היא קריטית, לא רק בגלל התמיכה במשימות התפעול, אלא בעיקר משום שמשמעותה היא חזרה לעשייה, למערכות היחסים המוכרות, לסביבה עוטפת, לשגרה. זה מה שבונה את החוסן"

איזה דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?
"היכולת לשמור על דריכות מקצועית וחדות לאורך תקופה ממושכת. הוכחתי לעצמי שזה אפשרי"

איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"אנחנו הרבה יותר חזקים ממה שנראה לנו"

אחרי ארבעה ימים הוחלט לפתוח את שערי המפעל. יחד עם צוות חלוץ של עובדים ומנהלים הגיעה גם סלומון, ולא מדובר בעניין של מה בכך. "זה היה אזור מלחמה לכל דבר. נכנסו למפעל ולמחסנים עם ליווי צבאי. חיילים עברו בין אולמות והמחסנים כדי לוודא שהשטח נקי, שאין מחבלים מסתתרים. המפעל והלוגיסטיקה חזרו בהדרגה לפעול עם חוסר משמעותי של עובדים שפנו לכל רחבי הארץ - מאילת עד הצפון. האתגר היה ליצור קשר עם כולם, לוודא שיש מענה לצרכים שלהם. במקביל, דאגנו לעובדים ששק הגיעו לעבודה, אך עבדו משמחת אכזריות מאד כדי לגבות את חבריהם המפונים או המגויסים - במענקים מיוחדים ופיוקים".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"זו חוויה מאד טוטאלית. חיים רק את זה. זה לתת מקום ולהקשיב ל-500 סיפורים של 500 אנשים. ובסוף הסיפורים הופכים להיות גם הסיפור שלך. מדובר על אירוע קשה מאד וארוך מאד, ששם את הטיפול באנשים בשיא הפוקוס, באופן שתואם לתרבות של שטראוס ששמה את האנשים שלה במרכז"

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם?

"עובדים רבים מהמפעל גויסו, חלק ניכר מהם מנהלים. בימים הראשונים הפעלנו את רצפת הייצור בלי מנהלים. במקומם נכנסו ממלאי מקום, אנשי מטה שבאו לתת יד. כל אחד ומתח מאד בתוך התפקיד שלו, ומילא גם תפקידים נוספים. כדי להקל על עובדים שפנו מביתם שכרנו עבורם דירות קרובות יותר לאזור, שכרנו רכבים. הנגשנו עבור העובדים ובני המשפחה שלהם אנשי מקצוע לתמיכה נפשית. יש כאן הרבה מאד מעגלים שצריך לתת להם מענה לצורך, וגם הוא משתנה ככל שהזמן עובר"

ועוד עדכונים על עובדים ומנהלים שלנו שגויסו למילואים בצו שמונה.

ניסיונו בשלב הראשון להבין את ההיקפים והמספרים, להבין באיזה מצב נמצאים האנשים שלנו, מי בבית ומי מפונה, מי במצוקה של ממש, מי זקוק לעזרה ומי פחות. בשלב שני התמקדנו בסיוע לעובדים שנדרשו להתפנות ממקום מגוריהם. עובדי שטראוס מהמרכז והצפון הציגו לארח עובדים מהדרום. בתוך כל הכאוס מצאנו פתרונות לעובדים שרצו להתפנות ולא היה להם לאן".
בבוקר השמונה באוקטובר היה ברור שהמפעל בשדרות לא יפתח. "זה לא קרה אף פעם", מדיגישה סלומון ומסבירה: "זה מפעל שמוגדר כמפעל חיוני שחייב להמשיך ולפעול. היתה סחורה שהיה צריך להוציא, והיו דרישות בשוק שהיו צריכים לתת להן מענה. היה לנו חשוב להחזיר את התפעול לפעילות במהירות האפשרית תוך שמירה מירבית על בטחון האנשים שלנו, כדי לספק מזון, בתוך מצב החירום שנוצר"

- בחסות קבוצת שטראוס -

עדי סלומון (44) תושבת קיבוץ גלאון, נשואה ואם לשלושה (5,10,13) היא מנהלת משאבי אנוש במפעל החטיפים המלוחים של שטראוס בשדרות. במסגרת תפקידה היא אחראית על מעגל החיים בארגון של כל עובד ועובדת, אבל איש לא הכין אותה לשיחות מצוקה מעובדים לכודים בממ"ד, או לכניסה למקום העבודה עם צוות לוחמים שמוודא שאין בו מחבלים.

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?
"באותו בוקר הייתי בסיוע משפחתי בצפון, והתעוררנו להבנה שיש מסיבת טילים בדרום. אף אחד לא הבין מה קורה. מרגע שהחלו הדעות בקבוצת הוואטסאפ, חלחלה ההבנה שיש כאן אירוע שאנחנו לא מכירים ומבינים. עובדים התקשרו אלינו כשהם סגורים בממ"ד ולחשו: 'תזעיקו לכאן משטרה'. בהתחלה לא הבנו את פשר הבקשה. בדיעבד הבנו שהמחבלים השתלטו על תחנות שדרות ולא היה מענה לתושבים. זו הסיבה שאנשים התקשרו לכל מי שאולי יוכל לעזור, גם למנהלים שלהם."

המפעל שלנו בשדרות, ואנחנו כבר 30 שנה מורגלים באיום הרקטי, אבל תמיד המשכנו לעבוד גם במצבי מתיחות בטחוניים. כאן קרה אירוע מסוג אחר. מיהרתי לחזור הביתה מהסיוע המשפחתי, ובמשך יומיים התמקדנו בלאתר את האנשים שלנו. יש לנו בתפעול 500 עובדים, כולם מהדרום, וזה לקח הרבה זמן להשיג את כולם, בין היתר כי נפל החשמל, ולא הייתה לכולם רשת סלולארית. בתום יומיים הצלחנו לאתר את כל העובדים. מחד רווח לנו שכולם בחיים אבל גם התברר לנו ששבעה מהעובדים איבדו בני משפחה מהמעגל הראשון. בנוסף, קיבלנו עוד

עופרה רם
צילום: פרטי

עופרה פונתה מביתה אבל לא יותר לרגע

עם פרוץ המלחמה עופרה רם מפעילת מכונה במחלבת שטרואוס שבאחיהוד פונתה מביתה בצפון. בנה היחיד גויס ונפצע קשה, אבל שום דבר לא ישבור אותה. בריאיון מיוחד היא מספרת על האתגרים, החיים שהשתנו והתמיכה העצומה שקיבלה. סיפורה של אחת מגיבורות העורף שלנו

והאווירה המשפחתית היא ממש לא מובנת מאליה. כל כך הרבה הציגו לי להתארח אצלם בבית, שזה מחמם את הלב. כלום לא מונן מאליה בחיים האלה."

לסיום, איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו?
"המסר הכי חשוב הוא שצריך לקבל הכל באהבה, ולא להתעמק יותר מדי בדברים מסוימים. אני מאמינה שהכל יחזור להיות טוב ואפילו יותר טוב ממה שהיה."

אילו דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?
"אני מצטיירת בתור אישה חזקה ובאמת גיליתי כמה אני אישה חזקה. אם זה לא לבכות ליד הבן והנכדים. להתפרק רק כשאני לבד. להתמודד עם הכל לבד. אני גורשה הרבה שנים, אז עם הכל אני מתמודדת לבד. אם זה הפציעה של הבן, מעברי דירות, הוסיפה בכל יום לעבודה גם כשהדרך מפחידה. כחברת ועד אני גם עוזרת הרבה עם בעיות עובדים, זה מאפשר לי קצת לשכוח את ה'מסביב'. תודה לאל שיש לי את העבודה הזו,

אבל הרגשתי שאני צריכה פיונה משלי, אז שכרתי צימר במושב אחיהוד, ואחרי חודש הרגשתי זרה ולא מצאתי את עצמי. אז שוב התפנית, וכרגע אני כבר חודשיים בדירה במושב עמקה, בתמיכה של שטרואוס קרוב לעבודה וזה עבורי הכי חשוב. אני לא יודעת מתי אחזור הביתה, זה קשה שלא רואים את הסוף."

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מפרוץ המלחמה?

"חוץ מעניין המגורים והפחדים שאני נמצאת בהם, הבן שלי נפצע. הוא היה בכיתת הכוננות וגויס בצו 8. במהלך השירות הוא עשה תאונת דרכים מאוד קשה. הייתי לידו שלושה שבועות בטיפול ונמרץ, ובאמת היה לנו נס גדול. עכשיו הוא התחיל שיקום, ומשרד הביטחון ושטרואוס מאוד עוזרים ותומכים."

כיצד חברת "שטרואוס" יצרה עבורך אמצעי תמיכה?

"החברה עזרה המון. יש לנו מחלקת רווחה ושם הייתה מישהו מיוחדת שהייתה יד ימיני בכל מה שקשור לחיפוש בית. הייתי חייבת מקום מרוהט כי התפנית רק עם דברים אישיים. מעבר לעניין החיפוש, יש את התמיכה הנפשית שהייתה כל כך חשובה. צריך און קשבת בשביל להתפרק, בשביל להוציא את הכאב והפחד, ולי קשה להוציא, אז יש לי את מנהלת משאבי אנוש, יוליה, שאני מאוד קשורה אליה. אצלה אני יושבת, מתפרקת ובוכה. אני אישה חזקה, אבל ברנעים כל כך קשים, אף אחד לא באמת יודע מה מתחבא בנפש האדם."

יש רגע אחד שנוחק בזיכרון מהחודשים האחרונים?

"לפעמים אני קמה בבוקר וחושבת על כל מה שמתרחש במדינה, וזה מרגיש כמו חלום בלהות. הרגע שהיה לי הכי קשה ולא אשכח לעולם היה היום בו עזבו את הבית. כל המשפחה התפרקה. אמא שלי בטבריה, אני לא רואה את הנכדים. המושב ספג נפילות מסביב. לפי שבועיים עליתי הביתה לבדוק מה קורה, והגעתי למושב ריק. שיממון. הרגשתי במקום זה. תחושה עצובה וכואבת."

- בחסות קבוצת שטרואוס -

החיים של עופרה רם (60), גרושה, אם לבן יחיד (32) וסבתא לשניים (25) השתנו ברגע אחד. עם פרוץ המלחמה היא פונתה מביתה שבמושב גרות, ליד נהריה, וכמו רבים אחרים מצאה את עצמה מתמודדת עם מציאות חדשה. בזמן שחיילנו, ביניהם בנה שגויס בצו 8, נלחמים בחזית, היא אחת הנשים הגיבורות של שטרואוס ששומרת על העורף הישראלי חזק. "אני גרה בגרות בגליל, שלושה ק"מ מגבול הצפון. פינו אותנו בתחילת המלחמה, ואם יש משהו קשה בחיים האלה זה שמפנים אותך מהבית שלך", מספרת רם. בשטרואוס היא מפעילת מכונה במחלבת שבאחיהוד: "מנהלת צוות, חברת ועד עובדים ו-25 שנה בתפקיד. אהבת מאוד את העבודה. יש לנו משפחתיות ודאגה. זה המקום בו אני מתנתקת מהכול. עושה הפרדה בין העבודה לבין שאר החיים, זה שומר על שפיות."

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?
"זה היה יום קשה מאוד. פתאום אחי התקשר בשבע בבוקר. ישר הבנתי שקרה משהו לא טוב. הוא אמר לי 'תדליקי טלוויזיה'. אף אחד עוד לא הבין את גודל האסון המזעזע שקרה לנו. כל היום הייתי מרותקת לטלוויזיה כמו כל עם ישראל. עד היום יש לי פחדים ממה שקרה. המושב שלנו קרוב לגבול, ועד היום אני חולמת על מחבלים שנוכסים מהחלון. אמרתי למשפחה: 'ברגע שחוזרים למושב אני מתקיימת סורגים', דבר שבחיים לא חלמתי לעשות. המציאות השתנתה מקצה לקצה."

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"השינוי הדומיננטי ביותר הוא שפינו אותנו מהבית. בהתחלה הציגו לי מלון בירושלים, אמרתי 'אין סיכוי'. אני עובדת בעבודה חיונית, סביב השעון ורוצה להמשיך להגיע לעבודה וליצור זה המקום שבו אני הכי חיונית. אמרו לי שאין מלון קרוב לעבודה, אז חיפשתי בית. היה לי חשוב למצוא את הפיונה שלי, מקום שאני ארוגש בבית, גם אם זה לא ה-בית. בהתחלה גרתי אצל אחותי בעכו,

ממחלבה בחצר למפעל חדיש

8 עובדות שלא ידעתם על המחלבה של שטרואוס באחיהוד

- 1. מחלבת שטרואוס הייתה ממוקמת מאז היווסדה בחצר הבית של מייסדי החברה הילדה וד"ר ריכרד שטרואוס בנהריה. כיום המחלבה בנהריה אינה קיימת יותר ונשאר רק בית ההוצאה- ביתם של הילדה וריכרד.**
- 2. במטרה לבסס את שטרואוס כחברה מתקדמת ויציבה החליט מיכאל להקים מפעל חדשני למוצרי חלב באחיהוד.**
- 3. ביולי 1997 הונחה אבן הפינה לבניית המחלבה- מרכז הייצור החדשני של שטרואוס על פני 100 דונם בפארק התעשייה בר-לב באחיהוד. זהו אחד המפעלים המשוכללים והמתקדמים מסוגם בעולם, המחלבה החדשה תוכננה כך שתהיה ידידותית לסביבה.**
- 4. נובמבר 1999 מיכלית חלב ראשונה פורקת במחלבה**
- 5. ב-26 יוני 2001 לאחר 5 שנות עבודה ובסיועם של אנשי דנונה, חנכה שטרואוס את המחלבה החדשה באחיהוד באירוע גדול.**
- 6. המחלבה ממוקמת בגליל, בפריפריה, באזור המיושב באוכלוסייה מגוונת, במקום ירוק עם חיבור לסביבה המקיפה אותה.**
- 7. המחלבה היא מפעל חדיש שהציב סטנדרטים חסרי תקדים בכל תחום: טכנולוגיה, תהליכי ייצור, שיטות אחסון ולוגיסטיקה, בטיחות, גהות, רוחות העובד ואיכות סביבה.**
- 8. בימים אלה משקיעה שטרואוס בבניית מפעל לייצור מוצרים מהצומח (Plant Based), הנבנה בצמוד למחלבה באחיהוד.**

ענבל עומר
צילום: פרטי

ההשפעה הראשונה של המלחמה הייתה שפתאום אין ירקות בשוק

המלחמה תפסה את ענבל עומר במצב מאתגר. בנה ובתה בצבא, עובדים פונו מבתיהם, חקלאים ומפיקים הושבתו, והמערכת כולה נשאבה למאמץ ענק לספק מזון בכל מצב. בראיון מיוחד היא מספרת על האתגרים, הקושי האישי והניצחון הגדול. גבורה בעורף

יש לנו פה חתיכת דור שהתבגר ברגע, ובאמת אפשר לסמוך עליהם".
יש רגע אחד שנחקק בזיכרוןך מהחודשים האחרונים?
"הרגע בו נסעתי ברכב משוריין להר חברון כדי לראות את הבת שלי. זה רגע שלעולם לא אשכח".
איזה דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?
"כמה שחשבתי שאני חזקה לא ידעתי עד כמה. כל פעם אני בשוק איך אני אוספת את עצמי מחדש ולא מאפשרת לעצמי ליפול. גם העובדה שיש לי תעסוקה משמעותית נותנת לי סיבה לקום בבוקר".
איזה מסר אופטימי את רוצה להעביר בתקופה המורכבת הזו?
"אנחנו נוצח ונחזור להיות הרבה יותר קשובים ואוהבים. הרבה יותר מאוחדים. אני מאמינה שגם ייצר מדינה שתהיה טובה לילדים של כלנו".

לנויה: וסענו כמעט 3 שעות בכל כיוון, וזכיתי לעשרים דקות של אושר עילאי. אני לא יכולה להסביר עד כמה. ראיתי את הילדה שלי ובכיתי את חיי. אבל זה נתן לי כל כך הרבה כוח. ידעתי שעכשיו אני יכולה להמשיך הלאה במשימה שלי. שטראוס מוכיחה את עצמה כל הזמן מחדש. התאהבתי בה לפני 20 שנה כשהגעתי לריאיון עבודה בהיריון, וזה לא טריוויאלי שהם הסתכלו לי בעיניים ואמרו: 'עכשיו את חותמת'. זו חברה מאוד ערכית".
מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מפרוץ המלחמה?
"ברמה האישית זה מאוד קשה כשיש ילדים חיילים, אבל אני יודעת שיש פה חברה שיש לה אחריות כלפי הציבור ואת עדיין צריכה גם וגם. אז בסדר, תפלי שנייה, תנגבי את הדמעות ותמשיכי במשימה. יש פה משהו מאוד חזק וחייבים להיות שם. לראות את הילדים שלי מתבגרים ככה.

גם בעבודה. המפעל נמצא בקיבוץ "ברור חיל" ורוב השדות שלנו בעוטף. הכל נסגר ביטחונית, לא היה קטף, היינו צריכים לחשוב מהר מאוד על פתרונות. למרבה המזל יש לנו מקום נוסף בצפון השרון, אז הצלחנו להוציא סחורה בצורה מבוקרת. לא היה פשוט".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"היינו צריכים לתכנן מערך חדש של הפצה. הקמתי חמ"ל במחסן בשהם, ופשוט דאגנו לרצף אספקה. זו אחת המשימות הכי חשובות שלנו בשטראוס: אוכל זה מוצר בסיסי וחייבים לדאוג לתושבים בכל מצב. הביקוש היה מטורף כי יצאה ההודעה המפחידה של פיקוד העורף להכין בבתים אוכל ל-72 שעות, מה שהכניס את כל המדינה לבהלה וריצה לסופרמרקטים. היה קושי ללקט את כל ההזמנות, המפצים לא יכלו להיות כל היום על הכבישים והיו אזורים שנסגרו לתנועה. גם המצב הנפשי היה מאוד קשה, יש לנו אנשים שורצחו או שמישהו מהמשפחה נרצח או נחטף. אחרים סבלו מאוועקות וירי הטילים. המצב היה מורכב, אבל הבנו שאנחנו במשימה מסוימת ויש לנו חשיבות עצומה: לתת מענה ולשמור על החברה הישראלית חזקה גם בעורף. זו הייתה עבודה בסיטואציה מאוד קשה, בתנאים של אי וודאות אבל עם הרבה אחריות לאומית לאזרחים".

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"אחד הדברים שהופכים את שטראוס לחברה מיוחדת זו מערכת התמיכה לעובדים. אישית, היה לי מאוד קשה שאיבדתי כמעט קשר עם הבת שלי. 28 יום לא ראיתי אותה. אחד המונחים הבחין בזה ואמר לי: 'ענבל משהו עובר עליך'. סיפרתי לו, והוא אמר 'מחר את מגיעה לפתח תקוה, יחכה לך שם הקב"ט הבכיר עם רכב משוריין וייקח אותך

- בחסות קבוצת שטראוס -

ענבל עומר (50), נשואה לאלי ואם לשלושה (רון, נוייה וגלעד) מתגוררת ביישוב שקד בצפון השומרון. היא מנהלת המכירות הארציות של מערך טעם הטבע- הירקות השטופים הטריים בשטראוס. היא גדלה בקיבוץ מצובה בצפון, ועם פרוץ המלחמה פונו הוריה מביתם. במקביל נותק כמעט לחלוטין הקשר עם שני ילדיה החיילים, והאתגר הגדול היה להמשיך ולספק ירקות לכלל אזרחי המדינה.

ספרי על התפקיד שלך בשטראוס
"אני עובדת 20 שנה בחברה ושנתיים בתפקיד הנוכחי בו אני אחראית על כל המכירות והפצת הירקות השטופים למדינות ישראל. מדובר בירקות עם תוקף קצר: 7-8 ימים, אחרת הכול נובל בשדה. ההשפעה הראשונה של המלחמה הייתה שפתאום אין ירקות בשוק, ואת כל הזמן צריכה לתת פתרונות חדשים- אין מצב שלא נספק ירקות בזמן מלחמה".
כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?
"זה תפס אותנו עם שני ילדים בצבא. הבן שלי היה צריך להשתחרר ב-8 באוקטובר. באותה שבת תוך שעתיים הוא כבר לא היה בבית. הוא שיין לפיקוד העורף בצפון וכמעט לא היה קשר אתו. הבת שלי היתה בקורס קצינים באבטחה יישובית בדרום הר חברון, וגם איתה הקשר לא היה רציף. היינו אמורים לטוס לטיול באיטליה, לחגוג יום הולדת חמישים, וכמוכן שהכל התבטל בשנייה. ההורים המבוגרים שלי פונו מבתיהם והתחילו לחפש להם פתרון. המלחמה תפסה אותנו באופן קשה, לא רק בהיבט האישי אלא

הכי טרי שיש

5 עובדות על מפעל הירקות הטריים טעם הטבע

1. ב-7.10 המפעל נסגר ונפתח שוב כשבועיים מפרוץ המלחמה.
2. במפעל עובדים במתכונות מלאה בהתאם לתוצרים החקלאיים מהעוטף.
3. המפעל מייצר את הירקות השטופים והארוזים תחת המותג טעם הטבע.
4. במיקומו הנוכחי, המפעל פתוח כארבע שנים.
5. ירקות טריים מגיעים מדי יום מהחקלאים בדרום, אשר נשטפים, נחתכים, נארוזים ומופצים בכל רחבי הארץ.

הבית הפרטי שלי הפך לנקודת איסוף למכשירים

רונה בן משה, מנהלת טכנאים בשטראוס מים, התמודדה עם משבר קשה כשפרצה המלחמה. איך ממשיכים לתת שירות חשוב לציבור באזורי לחימה? היא חשבה מחוץ לקופסה ואפילו פתחה את ביתה. סיפור מיוחד על גבורה בעורף

יש רגע אחד שנחקק בזיכרוןך?
"אני חושבת שזה בעיקר ההלם והשאלה איך זה קרה לנו. עד היום קשה לי לעכל שזה קרה וזה לא חלום."
איזה דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?
"גיליתי שאני חזקה יותר ממה שחשבתי. רגע אחד את עושה תוכניות עבודה לחודש הקרוב ורגע אחרי העולם מתהפך, ואת חייבת לחשוב על פתרונות ולהמציא את עצמך מחדש. אני אם יחידנית, אין לי עזרה, ולא ידעתי שקיים בי המקום הזה שאני יכולה להיות עצובה וחלשה ושנייה אחרי לקום ולהתחזק מחדש. לא ידעתי שאני יכולה לשלב בין השניים ולתפקד."
איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך?
"אנחנו חייבים להיות מאוחדים. אין מקום לפילוג. יש לנו מדינה אחת וצרכים ללמוד לחיות בה ולהיות אנשים טובים יותר בכל".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מפרוץ המלחמה?
"בעיקר מציאת פתרונות. מה אני יכולה לעשות כדי ששני הצדדים - עובדים ולקוחות יהיו מרוצים. בעוטף חזרו לתת שירות ולקוחות שצריכים אותנו, מכללת ספיר, שדרות וכו'. בצפון זה עדיין בעייתי, אבל החברה דואגת לתת פתרונות לכל מי שצריך בכל מקום."
כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"בזמן שהבית שלי הפך לנקודת איסוף למכשירים, וגם הילדים היו בבית, החברה דאגה לי במיוחד, ושלו לי קיטרינג. זה היה מדהים. אוכל מוכן בשבילי, לילדים, לטכנאים ולמתקנים. מעבר לזה, כל הזמן יש מערכת תמיכה של שיחות ופגישות זום, איך אנחנו מתמודדים ובמה אפשר לעזור. תמכנו כמובן גם במפונים ובחיילים. משאיות שלמות הגיעו לפלוגות עם ציוד ואוכל, תרמונו מכשירי 'תמי' לאנשים שפנו, למילואימניקים שהוצבו בכל מיני מוצבים".

- בחסות קבוצת שטראוס -

רונה בן משה (43), אם יחידנית לעידו (9) ולעיד (5) ותושבת אשדוד, מנהלת טכנאים בשטראוס מים וסגנית יו"ר ועד העובדים. 19 שנה היא עובדת בחברה, אבל מעולם לא נאלצה להתמודד עם משברים סבוכים כמו אלה שנוצרו עם פרוץ המלחמה. בזכות חשיבה יצירתית ומסירות, הצליחה להציל את המצב ולסייע לתושבים רבים גם במצב שנראה בלתי אפשרי.

ספרי על התפקיד שלך
"אני מנהלת טכנאים בשטראוס מים, מדרום הארץ ועד הצפון. הטכנאים שלנו נותנים שירות ותיקונים ללקוחות פרטיים וגם לעסקים גדולים וקטנים".

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?
"באותה שבת הייתי בבית, והתחילו אזעקות שלא פסקו. הבנתי שמשהו לא טוב קורה, ופתחתי את האינסטגרם. הדבר הראשון שראיתי היה סרטון משדרות עם מחבלים שמנסים להיכנס לבתים. חשבתי שזה פייק ניוז, הרי לא יכול להיות שמחבלים הגיעו עד שדרות. איפה הצבא והמשטרה? לא חשבתי מימי שיקרה דבר כזה במדינת ישראל. אני דרומית, ולכן חוויתי לא מעט מבצעים צבאיים מגיל קטן, אבל בכל חיי לא חוויתי מצב שבו חודרים לישראל, לבית שלנו, חוטפים, רוצחים ואונסים בתוכנו, זה בלתי נתפס. אני לא מסוגלת להכיל את הידיעה שיש אנשים שלנו שעדיין נמצאים בידיים שלהם".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"בשבועיים הראשונים הייתי בשוק טוטאלי. לילות ללא שינה. חדשות כל היום והרבה חרדות. הילדים היו בבית וחודש הם אפילו לא ירדו למטה. נכנסתי לחרדה אמיתית מעצם העובדה שמישהו יכול לבוא ולהיכנס לי לתוך

הבית. מעבר לזה שהייתי אמורה להמשיך לעבוד ולילדים לא הייתה מסגרת, הייתי צריכה לתת מענה לאנשים בשטח שהסכנה שלהם גדולה משלי. אני ממוגנת, אבל האנשים שלי בחזית. איך אני אומרת להם: 'צאו לעבוד באזורים הבעייתיים'? לעוטף עזה אי אפשר היה להיכנס, המקום הוכרז כשטח צבאי סגור, אבל מה עם אשקלון, ותיבות, באר שבע? כל האזור היה מטווח. הייתה סיטואציה מורכבת: מצד אחד חייבים להמשיך ולתת ללקוחות חיונית שירות טובה ומצד שני לתמוך בעובדים שלי, שחלקם פונו וחלקם לא יכלו לצאת לשטח".
ברגעים הקשים הללו היא נדרשה למחשבה מקורית ויצירתיות, והחליטה על צעד לא שגרתי: "יש לנו טכנאים שפנו, אנשי שטח מגויסים, וטכנאים שפוחדים ובצדק להגיע לאשקלון, אז למה שלא נהפוך את הבית שלי לאזור מעבר בטוח, כך שנוכל להמשיך ולתת שירות ללקוחות שצריכים אותו?"

מה זה אומר?
"במצב רגיל אנחנו מתקנים את המכשיר בבית הלקוח, כאן מצאנו עובד שיסע ויביא מכשירים שזקוקים לתיקון מבתי לקוחות אליו הביתה, המתקין הביא את המכשירים אלי הביתה, לנקודת איסוף בטוחה, הם תוקנו במקום מרכזי ואחר כך המתקין החזיר את המכשיר המתוקן ללקוחות. הבית הפרטי שלי הפך לנקודת איסוף בטוחה למכשירים. ממש בית פתוח".
האתגר שניצב לפניה לא כלל רק את הדרום, אלא גם את הצפון שהחל לספוג ירי רקטות. "גם שם מצאנו פתרון", היא מספרת. "יש לנו עסקים בצפון שהם עסקים חיוניים ונותנים גם שירות לצבא ולבתי חולים. השגנו אישורים והכנסנו טכנאים ומתקנים עם שכפ"צים, קסדות והם נכנסו בליווי צבאי. הטכנאים שלנו הם פני החברה, ולכן היה חשוב שימשיכו לעבוד ולתת שירות לציבור ולעורף".

מגיעים לכל מקום

עם פרוץ המלחמה בחודש אוקטובר, בשטראוס מים נערכו במהירות על מנת לתת מענה לכל הלקוחות. בימים הראשונים בוצעו מגוון פעולות במטרה להקל על הלקוחות באזורים שנפגעו בעוטף עזה וביישובי העימות בצפון שפנו מבתיהם: הוקפאו החיובים החודשיים, הוקם קו שירות ייעודי שנועד לתת מענה אישי ופותרו כל שירות חדשים במטרה לתת מענה מהיר.
שתיית מים היא צורך בסיסי וקיומי, אך באזורי הלחימה לא ניתן היה להגיע לכל מקום עם ברי המים: על מנת להמשיך ולתת מענה, הותקנו עשרות ברי מים בתחנות דלק, בשטחי כינוס, בבסיסים וזאת לצד תרומת ברי מים רבים במרכזי כינוס של מפונים במלונות, בבתי חולים ובמטה החסופים.
באזורי מלחמה שנחשמו להגעה, וצוותי הטכנאים והמתקנים חוו מורכבות להגיע פיזית, נמצאו דרכים יצירתיות לסייע ולהגיע לכל הלקוחות. בנוסף, שטראוס מים תרמה אלפי בקבוקי מים רב-פעמיים לכווח הביטחון ולמפונים.

בנה של רחלי יוסף ניצל פעמיים ממות

רחלי יוסף מנהריה כמעט ואיבדה את בנה פעמיים: הוא ניצל מהתופת ב"נובה" ונפצע כחייל בעזה. אבל שום דבר לא ישבור את רוחה. היא מאמינה בלב שלם שהייעוד שלה הוא לפזר טוב בעולם. סיפורה של אחת מגיבורות העורף של שטראוס - אמא לביאה

מלשלו הודעה על כך למונהלת שלי וקיבלתי תמיכה ואהבה שאי אפשר להסביר כל הזמן שידרו לי ש'מה שאת יכולה זה בסדר גמור'. כשהבן שלי נפצע, וקרה לנו הנוס הגדול, קיבלתי טלפונים מכל המונכ"לים. עפרה שטראוס בעצמה שלחה לי הודעה: 'מה שאת צריכה אני כאן'. אחר כך היא גם התקשרה, דיברה איתי חצי שעה בטלפון וזה לא מובן מאליו. זה היה כל כך מרגש. כולם שלחו מתנות ופרחים, עטפו אותנו בכל כך הרבה טוב שאני לא יודעת אם יש חברה אחרת שעשתה כל כך הרבה בשביל העובדים שלה. אני מתרגשת אפילו לספר על זה."

יש רגע אחד שנוחק בזיכרון מהחודשים האחרונים?

"לפני שהתחילה המלחמה, כשהיו מחאות והפגנות, הבנתי שהעם שלנו במערבולת נוראית. לתומי אמרתי לחברות שאני מפחדת שיפול עלינו אסון. לא תיארתי לעצמי שמה שחזיתי יהפוך למציאות, אבל מהאסון אנחנו מתחברים מחדש."

אילו דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?
"יש תכונה אחת שלא ידעתי כמה היא חזקה - העקשנות. הבנתי שעם העקשנות הזו אני יכולה לחולל הרבה טוב. מה-8 באוקטובר החלטתי שאנחנו מפנקים את החיילים שלנו. הצלחנו, בזכות שטראוס שתרמה, לעשות דברים נפלאים: ארוז מאריזים למשפחות מפונים, הגענו לכל מקום בארץ כדי לחלק חבילות לחיילים, עשיו מנגלים, בישלנו, אפילו פתחתי חמ"ל מוצרים לחיילים."

איזה מסר אופטימי את רוצה להעביר?
"התפקיד שלנו הוא להטביע את הרוע במעשים טובים, ואני מאמינה באמונה שלמה שאפשר להיות טובים ולזכור את אחת מעשרת הדיברות 'ואהבתך לרעך כמוך', זה מה שמוהל אותי."

חובה להגיד תודה על ה"יש", ולהבין שבכל רגע יכולה ליפול עלינו שואה שנייה. לכן אנחנו חייבים להיות ערבים אחד לשני. יש לי שכן ערירי וקיבלתי החלטה שבכל יום אני נכנסת לבדוק מה שלומי ולהכין לו אוכל, אני גם תמיד פוקחת עין גדולה מסביב לראות מי זקוק לעזרה."

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם?

"דבר ראשון זה לדעת שהבן שלי אילון בסוב. מאז המלחמה הוא אחר, ולכן הדבר היחיד שחשוב לי זה לשמור עליו פיזית ונפשית. אתגר אישי חדש הוא הפחד. מאז מה שקרה אני תמיד דואגת שהחלונות יהיו פתוחים בבית והעניינים לרחוב, כל הזמן סורקות מסביב."

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"במשך חודש שלם התגוררנו בתל אביב, החברה הלכה לקראתי בכל מובן. התנדבתי לסדר סחורה בסופרמרקטים, ושטראוס נתנה לי לעבוד את השעות שאני צריכה. כשאילון נכנס לעזה, היו ימים שלא יכולתי לתפקד, לא הייתי צריכה יותר

בסדר, אבל בבוקר ראיתי שהתחיל הבלגן, והלב שלי קפץ. הבנתי שזה האזור שבו הוא נמצא, איפה שהטיטות של המחבלים. בשעה 6:50 כתבתי לו הודעה: 'אילוני אני ממש פוחדת עליך'. לא נשמתי. מאוחר יותר הוא התקשר, והתחיל לעדכן. ירו עליהם, הם יצאו מהרכבים ורצו על נפשם. במזל גדול הצליחו לברוח לפטיש. אני יודעת שהוא הציל שם חיים. שני חברים שלו נרצחו. אי אפשר לתאר במילים את הזוועות שעבר."

חייו ניצלו באותו יום, אך כבר בשבת בערב, 7 באוקטובר הוא גויס ונכנס לעזה. אימו לא עצמה עין עד שהגיעה השיחה שחרדה ממנה: אילון נפצע בהתפוצצות מטען. "הייתי בשיחה ממתניה ואך שהיה צפצוף מיד ידעתי שזה הוא. ממש הרגשתי את זה בגוף. הוא אמר שלא אדאג אבל הוא בדרך לבית חולים. רצנו לשם כמובן וגילינו שקרה לנו פעמיים וס גדול. אני מודה על זה בכל רגע ובכל יום."

מה השתנה מאז בחיים האישיים ובעבודה?
"הבנתי ששום דבר לא מובן מאליו. שחלה עלינו

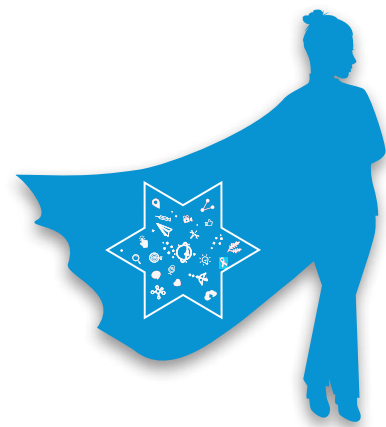
- בחסות קבוצת שטראוס -

רחלי יוסף (55) עובדת שלושים שנה במחלקת שטראוס באחיהוד. היא נשואה ליואב ואם לשלושה: נועה (30), אילון (26) ותבור (22), והיא אחת הנשים הגיבורות ששומרת על עורף ישראלי חזק.

ספרי על התפקיד שלך בשטראוס
"אני מזכירת פיתוח חדשנות ושיווק, אבל יש לי אחריות נוספת וחשובה. המחלבה מאמצת את פנימיית "אהבה", המונה כ-200 ילדים, ובתוכה יש קבוצת ילדים ללא משפחה לצאת אליה בחופשות. לקחתי על עצמי את תפקיד האחראית החברתית, ואנחנו עושים שם עבודה מדהימה. המשמעות העצומה של תפקידה בפנימייה מתחדדת על רקע סיפור ילדותה. "נולדתי לאם חירשת אילמת ואב ניצל שואה. מעולם לא גדלתי בבית הורי. כתינוקת גדלתי במסגרת לילדים יתומים ואחר כך התגלגלתי בין בתי אומה. בזמן השירות הצבאי פגשתי את המלאך שלי, יואב. התחתנו ובזכותו יש לי בית יציב ומשפחה שהיא הכל בשבילי. לא היה שום קשר עם הורי עד שהתקשרו אליי, שמונה חודשים לפני שאמי נפטרה כשהייתה חולה מאוד. סעדתי אותה עד יומה האחרון בלי טיפת כעס. אני מאמינה שתפקידי בעולם הוא לפזר טוב וזה הייעוד שלי". מאורעות ה-7 באוקטובר תפסו אותה בצורה מטלטלת. "הילדים שלי הם הדבר היקר לי בעולם, וכששמעתי שבני, אילון, יוצא למסיבה בנובה הייתה לי תחושה רעה מאוד", היא מספרת.

מה קרה באותו יום?
"בשתיים בלילה הוא שלח אליי סמס שהכל

"כשהבן שלי נפצע, קיבלתי טלפונים מכל המונכ"לים. עפרה שטראוס בעצמה שלחה לי הודעה: 'מה שאת צריכה אני כאן'. אחר כך היא גם התקשרה, דיברה איתי חצי שעה בטלפון. כולם שלחו מתנות ופרחים, עטפו אותנו בכל כך הרבה טוב שאני לא יודעת אם יש חברה אחרת שעשתה כל כך הרבה בשביל העובדים שלה. אני מתרגשת אפילו לספר על זה"

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

אני לא גיבורה, יש לי מחויבות וחיבור למקום

ריטה סטחוב
במפעל
צילום: פרטי

ריטה סטחוב מנהלת האיכות במפעל המלוחים של שטראוס נשארה בבית בשדרות גם כשכולם התפנו (כולל בנה). היא הבינה שלשבת מול החדשות זה לא בשבילה וחזרה לעבודה כבר אחרי חמישה ימים "ביום חמישי הגענו למפעל לבדוק שהכל תקין, שניתן להתניע ולהתחיל לעבוד כי זה מה שאנחנו יודעים ויכולים לעשות בתקופה כזו"

להישאר בבית בשדרות ולתרום כמה שאני יכולה לחברה, בני עבר לחברים במרכז ואני נשארת לבד. הבנתי שאני יכולה להביא תועלת אם אני נשארת - בעבודה, בעזרה לשכנים ולחברים. אני לא גיבורה אבל יש לי מחויבות וחיבור למקום. איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך ולסובבים אותך בתקופה מורכבת זו? "יש להעריך ולהודות את כל מה שיש בחיינו."

סגורה, הכל היה סגור. פתאום היה צלצל בדלת, שפתחתי עמד שליח חמוש עם זר פרחים וברכה משטראוס לכבוד יום ההולדת, הם לא שכחו אותי וראו לנכון לשלוח זר פרחים עם ברכות בתקופה כ"כ קשה, עד עכשיו שאני מזכרת במחווה הזו, יש לי דמעות".
דברים שגילת בעצמך ולא ידעת
"גיליתי את החוזק והעוצמה שיש בי: אני בחרתי

מה השתנה מאז בחיים האישיים וכמוכן בעבודה?
"מיד עם פרץ המלחמה, המפעל נסגר לראשונה זה 30 שנה. היינו סגורים בבית מבלי יכולת לצאת מיום ראשון עד רביעי. ביום חמישי הגענו למפעל בפעם הראשונה כדי לבדוק שהכל תקין, שניתן להתניע ולהתחיל לעבוד כי זה מה שאנחנו יודעים ויכולים לעשות. אני לא יודעת להילחם אבל אני יודעת לייצר ולעשות את העבודה שלי, וזה היה מאוד נוח לחזור ולהתחיל ולעבוד. כי לשבת מול החדשות זה לא הפתרון, בעבודה אני מרגישה שאני מביאה תועלת גם עבור המפעל וגם עבור המדינה. אני מאוד משתדלת לתת דוגמה אישית, קיבלתי מעטפת חמה וחום מהצוות ומהנהלה ואני מנסה במהלך כל החודשים הללו לבדוק בשגרת העבודה".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מאז פרץ המלחמה?
"האתגר העיקרי שלי הוא לגרום לאנשים לרצות לחזור לעבודה במפעל. יש עדיין יש עובדים מפונים ברחבי הארץ שלא חזרו לעבוד, גם אצלי בצוות יש 2 לבורטיות שהן מופנות והן עדיין לא חזרו לעבוד. במפעל יש מעטפת ואנשים שעוזרים בכל מצב! איבדנו את הביטחון מצד המדינה אבל בעבודה יש לי ביטחון".

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"המנהלים של שטראוס התקשרו לעובדים לשוחח לשאול מה שלומם בתדירות גבוהה, התעניינו בשלומנו, בדקו אם אנחנו צריכים עזרה בכל דבר, זה היה מאוד מרגש ומחזק ותחושה שאני לא לבד. בשבועות הראשונים גם קיבלנו חבילות מזון הביתה בכל סופ"ש".

רגע אחד שחזקת בזכרון מהחודשים האחרונים
"את יום הולדתי ה-51 ציינתי ב-20/10. אני כאמור נשארת להתגורר בשדרות והיא הייתה עיר

- בחסות קבוצת שטראוס -

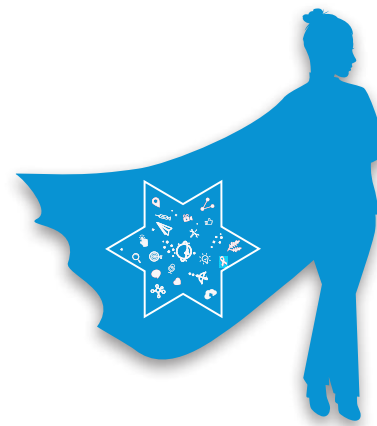
ריטה סטחוב (51) מתגוררת בשדרות יחד עם בנה רומן ועובדת במפעל המלוחים של שטראוס 23 שנים. "אני מנהלת האיכות במפעל, בעבודה אני והצוות שלי בודקים כל חומר גלם שמגיע למפעל ואת החטיפים תוך כדי הייצור. אנחנו תומכים ונותנים תשובות ושירות לכל המחלקות בייצור, אריזה ובפיתוח. המעבדה נמצאת בלב המפעל ומעורבת בכל התהליכים כי אנחנו התו התקן של כל מוצר מוזן שמגיע". עם פרץ המלחמה סטחוב לא עזבה את ביתה בשדרות גם לא ליום אחד, וחזרה לעבודה ברגע שהמפעל נפתח מחדש. ריטה היא אחת הנשים הגיבורות של שטראוס ששומרת על העורף הישראלי חזק!

כיצד חווית את ה-7.10?
"מדי יום בוקר אני נוהגת לצאת להליכה בסביבות השעה 6:00-7:00, שבת, חג או יום חול. דווקא בשבת השחורה לא קמתי מוקדם, אלא קמתי בנחת ושתייתי קפה. אבא שלי נפטר לאחרונה והעובדה שלא קמתי כל כך מוקדם כהרגלי ויצאתי להליכה מרגיש לי כמו שמירה אישית שלו. בעת שתיית קפה הבוקר שלי, התחילו האזעקות שפשוט לא הפסיקו, אני ובני היינו ברציפות בממ"ד שעות ארוכות, תוך כדי, נחשפנו דרך התקשורת לאירועים. ב-10:00 רקטה פגעה בפגיעה ישירה בבית של אחי שמתגורר באשקלון. זה היה אירוע רודף אירוע. במהלך יום השבת יצרתי קשר עם חברותיי למעבדה לבדוק שכולם בסדר, שכולם בחיים כי כולן גרות באזור שדרות".

תפוצ'פס, צ'יטוס ודוריטוס

8 עובדות שלא ידעתם על מפעל המלוחים של שטראוס בשדרות

1. מפעל המלוחים של שטראוס הוקם בשנת 1992 דווקא בשער הנגב, מתוך רצון לפעול בקרבת החקלאים המקומיים ולחזק את אזור הדרום.
2. בהתחלה עבדו בו רק 40 עובדים. היום עובדים בו מאות עובדים.
3. מרבית העובדים מגיעים מאזור הדרום: אשקלון, שדרות, אופקים, נתיבות ומיישובי הסביבה.
4. כחלק מהאג'נדה ארוכת השנים ששטראוס מובילה וכחלק מתפיסת העולם, בחברה דוגלים בשוויון במספר העובדים והעובדות, ודואגים לשלב עובדים ועובדות בעלי מוגבלויות במפעל ובחטיבה כולה.
5. המפעל חזר לפעילות ארבעה ימים (!) אחרי תחילת המלחמה.
6. המפעל מייצר תפוצ'פס, צ'יטוס ודוריטוס.
7. כ-87% מתפוחי האדמה מגיעים מחקלאים מקומיים.
8. בכל שנה מגיעים למפעל המלוחים כ-35 אלף טון תפוחי אדמה.

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

מאז שיוני גויס החיים הם רכבת הרים של רגשות

רעות חן ברקוביץ
צילום: נתן יעקובוביץ

ב-7 באוקטובר בעלה ואבי ארבעת ילדיה של רעות חן ברקוביץ גויס למילואים, ומאז כמעט ולא חזר הביתה. איך היא מתמרנת בין קריירה, ילדים ודאגה בלתי פוסקת? בעזרת הקהילה ומערכת תומכת של שטראוס היא כל יום צומחת מחדש. גיבורה!

אצלנו. מצד שני אני מאוד רוצה לחזור ל"חיים הרגילים שלנו". הזמנתי לנו טיול כי אנחנו מאוד אוהבים לטייל בשטח, החיבור למדינה ולאדמה הוא חלק מאתנו.

איזה מסר אופטימי את מעבירה לעצמך והסובבים אותך?

"חשוב לראות גם את הדברים הטובים כשיוצאים מתקופה כזאת. החוסן של הילדים שחיים אותי ומבינים שגם להם יש את היכולת הזאת. זה שיש לנו יותר נוכחות של סבא וסבתא זה מבורך, וגם השיעור בערכים: רואים את אבא משרת במילואים ואנחנו נותנת את כל התמיכה מהבית כדי שיוכל לעשות את המשימה שלו. כולנו מגויסים. נכון שיוני בשטח, אבל כדי שיהיה שם צריכה להיות התגייסות מלאה של הבית. אני חושבת שזה אחד השיעורים המשמעותיים בחיים שלהם."

מתוקתקת חיצונית, מציגה תוצאות. מאז שיוני גויס אני חיה ברכבת הרים של רגשות. רגע אחד בתפקיד אמא, רגע אחד בניהול כספים, רגע אחד במזון ורגע אחד בשגרת עבודה. מצד שני, השגרה הזו שומרת על השפיות שלי וגם של הילדים."

יש דברים שגילית בעצמך ולא ידעת?

"יש דברים שידעתי על עצמי אבל התחדדו. חוסן אישי. יכולת מופלאה להסתגל לשינויים בצורה מהירה. שבוע אחרי תחילת המלחמה אמרתי לעצמי - זו הסיטואציה ואני לא נותנת לה לנהל אותי. מפה אני לוקחת את המושכות. היכולת האינסטינקטית להשתנות מרגע לרגע, כל שבוע זה פוגש אותי במשהו חדש ובאתגרים חדשים."

מה את מתכננת ליום שבו יוני יחזור הביתה?
"אני באמת מאמינה שמה שהוא עושה הוא ערכי. אהבת המדינה והארץ זה מאוד שורשי

ספרי על ההתמודדות של ניהול הבית לבד, עם העומס וניהול חיי היומיום

"הכל באחריות, הבית והילדים. זה השינוי הכי גדול. כל ילד הצרכים, הדרישות והרגשות שלו ואיך שהוא תופס את התקופה הזאת. מתן בן 8 יותר בוגר ומבין מנועם בן ה-4 שהשאלות שלו כל כך תמימות וכל שאלה שלו זה בוקס בבטן". אחת השאלות שכמעט שברה את ליבי של רעות הייתה באחת הפעמים הראשונות שיוני חזר הביתה להפוגה: "עשיתי טעות של מתחילות ואמרתי לו שהערב אבא מגיע. הם הולכים לישון בשמונה, והוא עדיין לא הגיע. נועם הסתכל עליי ושאל: 'אמא, את מחרטטת אותי? אבא לא יחזור אף פעם?' זו שאלה שקשה להתמודד איתה. את מנסה להיות כנה עם הילדים, ומצד שני לא להכניס לסרטים וחרדות מיותרות."

כיצד חברת שטראוס יצרה עבורך אמצעי תמיכה?

"החברה נתנה לי המון גמישות. גם בשעות וגם באפשרות לעבוד מהבית. הבינו שאני עושה את הכי טוב שלי בתקופה הנוכחית, סמכו עליי וקיבלו בהבנה את זה שאני יכולה לעבוד עד ארבע ואחרי שמונה בערב. נותנים לי את השעות האלה להיות עם הילדים. אז יש הרבה ערבים שאני עובדת עד מאוחר, אבל זה בסדר, זה מעביר את האחריות אליי ונותן לי תחושה שסומכים עליי ומאמינים בי."

יש רגע אחד שחנק בזיכרון מהחודשים האחרונים?

"באחד הימים המנהל שלי גויס וביקש שאחליף אותו במצגת חשובה. למחרת בבוקר נסעתי והתחלתי להציג, פתאום הגיע טלפון מהגן - 'נועם נפצע, בואי תאספי אותו'. הבנתי שהמצב באמת חמור, ואלצתי להתעצל ולצאת באמצע. 40 דקות נסיעה, תפרים, שבר, בלגן. בעשר בלילה עוד הייתי בכיון בעפולה. למחרת בבוקר כבר הייתי בפתח תקוה

- בחסות קבוצת שטראוס -

חייה של רעות חן ברקוביץ (37) תושבת קיבוץ רמת דוד, נשואה ליוני ואם לארבעה (8,6,4,1) ועובדת שטראוס, השתנו מקצה לקצה עם פרוץ המלחמה. ב-7 באוקטובר גויס בעלה ומאז היא מתמודדת לבדה עם האתגרים והקושי בהצלחה מעוררת השתאות.

ספרי על התפקיד שלך בשטראוס.

"אני מנהלת כלכלה ובקרה בחטיבת האוכל, עובדת בשטראוס שמונה שנים. אני מסייעת להנהלה לממש חזון פעולה אסטרטגי לכדי תוכנית כלכלית שתאפשר לחטיבה לממש פוטנציאל, באמצעות ניתוח, זיהוי, אפיון והצגת מכמנות עסקיות, תוך איתור סיכונים והזדמנויות. התפקיד מאוד דינמי, מעניין ומשתנה, במיוחד בתקופה האחרונה. הוא דורש יצירתיות, חוסן וגמישות. השגרה והמחויבות לקום העבודה חיזקו אותי בתקופה הזו."

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?

"התעוררנו בשבע בבוקר עם רעש ההמראות מהבסיס שלידינו. זה היה סופר אינטנסיבי, אבל עוד לא הבנו מה קרה. ירדתי להכין לילדים ארוחת בוקר ואחרי כמה דקות ראיתי את יוני יורד למטה ודורך כמו קפיץ, ואמר לי: 'זה זה. אני הולך לארגן ציוד'. בשעה 10 הוא כבר יצא מהבית. הוא מ"פ בגדס"ר גולני, יש לו יותר פקודים רבים. אחרי ארבעה חודשים, הוא עדיין שם באופן רצוף ואינטנסיבי."

מה השתנה בחיים האישיים ובעבודה מאז שכן זוג גויס?

"בחיי השגרה לי וליוני יש חיים של שותפות מלאה. הוא אבא פעיל ושותף מלא. אנחנו מתחלקים חצי חצי בכל דבר, אבל מאותה השבת אני אבא ואמא לילדים. האחריות היא גם רגשית וגם תפעולית."

בכרמיאל ובעוטף

שני המפעלים של חטיבת האוכל של שטראוס נמצאים בקצוות שונים של המדינה. כיצד המלחמה השפיעה עליהם?

לחטיבת האוכל של שטראוס שני מפעלים: מפעל בכרמיאל שבו מיוצרים סלטי אחלה ופסטה ומפעל הירקות הטריים המיוצרים במפעל בקיבוץ ברור חיל שבעוטף. מפעל ברור חיל הושפע בצורה משמעותית מאוד מתחילת הלחימה עקב מיקומו הגאוגרפי, אזור המגורים של העובדים בו והשדות המספקים את חומרי הגלם החקלאיים למפעל. המפעל היה סגור עם פרוץ המלחמה ובצורה מעוררת השראה חזר לפעילות לאחר 10 ימים. המפעל בכרמיאל לא הושפע בצורה משמעותית מהלחימה והעבודה שם ממשיכה בצורה רציפה בכל התקופה.

שטראוס מצדיעה
לגיבורות שלה

היה לי ברור שצריך להקים חמ"ל, ולבדוק מה קורה עם האנשים שלנו

רעיה גלמן
צילום: פרטי

ב-7 באוקטובר **רעיה גלמן** מצאה את עצמה מתמודדת עם משבר ענק כמו כלנו. ב-8.10 מפעל שטראוס בשדרות לא נפתח לראשונה מזה 22 שנה בשל חדירת המחבלים לשדרות, אבל בזכות רוח עצומה של מסירות, חזר לעבוד בתוך ארבעה ימים בלבד. בראיון מיוחד היא מספרת על האתגרים, הכאב והניצחון הגדול למען העורף הישראלי

- בחסות קבוצת שטראוס -

רעיה גלמן (54), אם לשתי בנות (38,30) וסבתא לשני נכדים (15,7), היא תושבת אשקלון ומונהלת יחידת הפרויקטים ומשברים ביחידת המלוחים של שטראוס. המפעל ממוקם בשדרות ובפרץ המלחמה הפך לזירת קרב פעילה, מה שהוביל לסגירתו לראשונה מזה 22 שנה, אבל לא לאורך זמן. בזכות גבורה אמיתית ומחויבות לספק מזון לתושבי ישראל, הוא נפתח שוב כעבור ארבעה ימים. בראיון מיוחד היא מספרת מה התרחש מאחורי הקלעים.

ספרי על התפקיד שלך

"אני יותר משלושים שנה בשטראוס, ב-8 השנים האחרונות אני מנהלת פרויקטים בחדשנות ושנה בוסף מנהלת משברים. המפעל בשדרות זה המשפחה והבית, עובד שם דור שלם של אנשים שזה העוגן שלהם. לאורך השנים עברנו הרבה משברים ביטחוניים וירי רקטות, אבל המפעל תמיד נשאר פתוח".

כיצד חווית את ה-7 באוקטובר?

"זה היה משבר אמיתי. הייתי אמורה לטוס באותו יום לחופשה, אבל פתאום התחלתי לשמוע בומים, והתחילו אזעקות. פגיעה ראשונה הייתה ממש מעבר לכביש הדירה שלי באשקלון: רכבים התפוצצו כמו קופסאות גפרורים, פרצה שריפה ענקית והלהבות הגיעו עד לקומה 7-8 בבנין מכול. בדיעבד מסתבר שאשקלון ספגה שליש מכל הטילים שנוחו מעזה. היא הייתה מטווחת יותר משדרות. היה לי ברור שאני לא ססה לשום מקום, ומיד צריך להקים חמ"ל, ולהתחיל לבדוק מה קורה עם האנשים שלנו אשר רובם גרים בשדרות ושם היו מחבלים ברחובות. אני בלב של מהומת אלוהים, רצה כל שנייה לממ"ד ותוך כדי עושה

טלפונים ושולחת הודעות לאנשים שאני מכירה בכל רחבי הארץ לבדוק מה מצבם. משאבי אנוש, מנהלי צוותים התחילו מיד בבדיקה של מצב העובדים, עד בוקר למחרת ידענו מה המצב של כמעט כל עובד ומשפחתו".

מה השתנה מאז בחיים האישיים ועבודה?
"החיים מתהפכים ברגע. הבת הגדולה שלי חיה בארה"ב והייתה בסטרס מסורף, הבת הקטנה הייתה ממש בחדרות. לאט לאט התחלנו לבנות שגרה, והעבודה היא עוגן. היום אנחנו בשגרת מלחמה, אבל אישית עדיין קשה לי לשמוח, ואפילו לאחל "יום הולדת שמח" למישהו".

מהם האתגרים העיקריים שאת מתמודדת איתם מפרץ המלחמה?

"האתגר הכי גדול הוא להיות בשגרה. רק לא לקום בבוקר עם הודעת "הותר לפרסום". אלה המצבים שמעריכים את השגרה".

כיצד החברה יצרה עבורך אמצעי תמיכה?
"הבת הקטנה שלי סבלה מאוד מהתקפי חרדה. קיבלתי החלטה שאני מזמינה כרטיסים לארה"ב ומוציאה אותה מפה. בעבודה שלה לא היה עם מי לדבר, התקשרתי למוכ"ל החברה בעצמי ואמרתי: 'אני מפחדת עליה'. הוא אמר לי: 'כולם באותו מצב, שתתמודדי'. סגרתי את הסלפון ובכיתי מרוב האסימות. תוך כדי פניתי למנהלת שלי בשטראוס, ונדהמתי כמה התגובה הייתה שונה. אמרתי שאני לא מתנתקת לרגע, אנהל הכל משם. היא אמרה לי בצורה הכי פשוטה: 'אני לא דואגת. סומכת עליך שתעשי מה שאת צריכה, לך תציל את הילדה שלך'. עשרה ימים היינו שם, והמשכתי לנהל את החמ"ל, עבדתי בלילה כי השעות הפוכות, השתתפתי בפגישות, אף אחד לא הרגיש שאני לא בארץ. זה כל כך לא מובן מאלי. אין לי מילים להודות על כך".

צילום: פרטי

יש רגע אחד שנחקק בזיכרון מהחודשים האחרונים?

"אחד הרגעים הכי קשים היה כשנורו טילים לאשקלון, וביקשו בחברה מתנדבים שיתקשרו לאנשים שהתפנו לשאול מה שלומם ומה הם צריכים. התקשרתי, ופתאום הבנתי מה אנשים עברו. שמעתי סיפורי זוועה. באותו זמן יצאה קריאה לעובדים, שמי שיכול שיבוא לעזור ולסדר סחורה בחנויות, המדפים היו ריקים ולא היו עובדים. חלק התגייסו, חלק פונו, חלק לא יכלו לצאת מהבית. למרות הפחד, הלכתי לסופרמרקטים וגיליתי שיש המון משמעות למה שאני עושה. הפחד הגדול היה בנסיעה. פעם אחת תפסה אותי אזעקה. יצאתי מהרכב ונשכחתי על הכביש. למרות הכל המשכתי לצאת ולסדר סחורה בחנויות, שלא יהיה חוסר ההתרגשות הכי גדולה הייתה כשהמפעל נפתח שוב, וחזרנו לייצר בחיים לא התרגשתי כל כך כמו משקית תפוז'פס הראשונה שיצאה מהמפעל. בסוף מבנים שכל אחד צריך לעשות משהו שהוא טוב בו. לא כל אחד יכול להילחם, אבל בשביל לשמור על העורף המדינה צריכה לתפקד".

איזה דברים גילית בעצמך ולא ידעת שקיימים?
"אני לא גיבורה. הרבה אנשים עשו הרבה יותר ממני, אבל למדתי לראות את האחרים ולא רק את הפחדים שלי. בהתחלה היה לי קשה לדבר עם אנשים שעברו חוויות קשות ולנסות לעזור להם, ואז הבנתי שיש משמעות לכל מילה, עצם העובדה שאני מתקשרת ומתעניינת - זה עושה הכל".

איזה מסר אופטימי את רוצה להעביר בתקופה המורכבת הזו?

"אני יודעת שאנחנו ננצח. אני רואה את האנשים במפעל שלי ואני רואה אנשים עם אש, אור ואהבה. למרות הכל הם מגיעים לעבודה. גם עבורם זה בית, לא רק פרנסה. האנשים האלה באמת יכולים להזיז הרים".